

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 13

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

15 stycznia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 13/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 13/02

Sprawa C-137/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság — Republika Węgierska) — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi (Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe postanowienia w umowach konsumenckich — Kryteria oceny — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru postanowienia umownego ustalającego właściwość sądu — Artykuł 23 statutu Trybunału)

2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 13/03	Sprawa C-458/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Sektor budownictwa — Wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym sektorze — Względy uzasadniające)	2
2011/C 13/04	Sprawa C-540/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG przeciwko „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH (Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Przepisy krajowe z zasady zakazujące praktyk handlowych uzależniających oferowanie dodatków konsumentom od nabycia towarów lub usług)	3
2011/C 13/05	Sprawa C-543/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 56 WE i 43 WE — Swobodny przepływ kapitału — Akcje uprzywilejowane („golden shares”) państwa portugalskiego w EDP — Energias de Portugal — Ograniczenia w nabywaniu akcji sprywatyzowanej spółki i udział w zarządzaniu tą spółką)	3
2011/C 13/06	Sprawa C-36/09 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Transportes Evaristo Molina, SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek stacji paliw — Długoterminowe umowy o wyłączną dostawę paliw — Decyzja Komisji — Prawo odkupu przyznane niektórym stacjom paliw — Warunki dostaw realizowanych przez Repsol — Wykaz właściwych stacji paliw — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu)	4
2011/C 13/07	Sprawy połączone C-57/09 i C-101/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesrepublik Deutschland przeciwko B (C-57/09), D (C-101/09) (Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków nadania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Artykuł 12 — Wyłączenie z możliwości uznania za uchodźcę — Artykuł 12 ust. 2 lit. b) i c) — Pojęcie poważnego przestępstwa o charakterze innym niż polityczne — Pojęcie działań sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych — Przynależność do organizacji zaangażowanej w akty terrorystyczne — Późniejsze umieszczenie tej organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów stanowiącym załącznik do wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB — Indywidualna odpowiedzialność za część aktów popełnionych przez tę organizację — Przesłanki — Prawo azylu na podstawie krajowego prawa konstytucyjnego — Zgodność z dyrektywą 2004/83/WE)	4
2011/C 13/08	Sprawa C-84/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — X przeciwko Skatteverket (VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2, art. 20 akapit pierwszy i art. 138 ust. 1 — Wewnątrzwspólnotowe nabycie nowej łodzi żaglowej — Natychmiastowe użycie towaru w państwie pochodzenia lub w innym państwie członkowskim przed przewiezieniem go do miejsca ostatecznego przeznaczenia — Termin rozpoczęcia transportu towaru do miejsca przeznaczenia — Maksymalny czas trwania transportu — Moment właściwy dla ustalenia, czy dany środek transportu jest nowy, w celu jego opodatkowania)	5
2011/C 13/09	Sprawy połączone C-92/09 i C-93/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden — Niemcy) — Volker und Markus Schecke GbR (C-92/09), Hartmut Eifert (C-93/09) przeciwko Land Hessen (Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Publikacja informacji na temat beneficjentów dopłat rolnych — Ważność przepisów prawa Unii przewidujących taką publikację i jej formę — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7 i 8 — Dyrektywa 95/46/WE — Wykładnia art. 18 i 20)	6

2011/C 13/10	Sprawa C-142/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde — Belgia) — postępowanie karne przeciwko V.W. Lahousse'owi, Lavichy BVBA (Dyrektywy 92/61/EWG i 2002/24/WE — Homologacja typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych — Pojazdy przeznaczone do używania w zawodach sportowych na drogach i poza nimi — Przepis krajowy zakazujący produkcji, sprzedaży i używania sprzętu przeznaczonego do zwiększenia mocy silnika lub prędkości motorowerów)	7
2011/C 13/11	Sprawa C-152/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin — Niemcy) — André Grootes przeciwko Amt für Landwirtschaft Parchim (Wspólna polityka rolna — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — System płatności jednolitych — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Obliczanie uprawnień do płatności — Artykuł 40 ust. 5 — Rolnicy podlegający zobowiązaniom rolno-środowiskowym w okresie referencyjnym — Artykuł 59 ust. 3 — Regionalne wdrażanie systemu płatności jednolitych — Artykuł 61 — Różne wartości jednostkowe dla hektarów trwałych użytków zielonych i innych kwalifikujących się hektarów)	7
2011/C 13/12	Sprawa C-156/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Leverkusen przeciwko Verigen Transplantation Service International AG (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część A ust. 1 lit. c) — Zwolnienia działalności w interesie publicznym — Świadczenia opieki medycznej — Oddzielanie i pomnażanie komórek chrząstkowych w celu ich ponownego wszczęcia pacjentowi)	8
2011/C 13/13	Sprawa C-159/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bourges — Francja) — Lidl SNC przeciwko Vierzon Distribution SA (Dyrektywy 84/450/EWG i 97/55/WE — Warunki dopuszczalności reklamy porównawczej — Porównanie cen zbioru produktów spożywczych sprzedawanych przez dwie konkurujące sieci sklepów — Towary zaspokajające te same potrzeby lub mające ten sam cel — Reklama wprowadzająca w błąd — Porównanie dotyczące cechy możliwej do zweryfikowania)	9
2011/C 13/14	Sprawa C-164/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ochrona dzikiego ptactwa — Dyrektywa 79/409/EWG — Odstępstwa od systemu ochrony dzikiego ptactwa — Polowanie)	9
2011/C 13/15	Sprawa C-226/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych — Udzielenie zamówienia na usługi tłumaczeń konferencyjnych i tłumaczeń pisemnych — Usługi objęte załącznikiem II B rzeczony dyrektywy — Usługi niepodlegające wszystkim wymogom tej dyrektywy — Przyznanie wagi kryteriom udzielenia określonego zamówienia po przedłożeniu ofert — Przestrzeganie zasady równego traktowania i obowiązku przejrzystości)	10
2011/C 13/16	Sprawa C-229/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht — Niemcy) — Hogan Lovells International LLP przeciwko Bayer CropScience AG (Prawo patentowe — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie (WE) nr 1610/96 — Dyrektywa 91/414/EWG — Dodatkowe świadectwo ochronne dla środków ochrony roślin — Wydanie świadectwa dla produktu, dla którego zostało wydane tymczasowe zezwolenie na wprowadzenie do obrotu)	10

2011/C 13/17	Sprawa C-232/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Republika Łotewska) — Dita Danosa przeciwko LKB Līzings SIA (Polityka społeczna — Dyrektywa 92/85/EWG — Środki służące wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Artykuł 2 lit. a) i art. 10 — Pojęcie pracownicy w ciąży — Zakaz dokonywania zwolnień pracownic w okresie od początku ciąży do końca urlopu macierzyńskiego — Dyrektywa 76/207/EWG — Równość mężczyzn i kobiet — Członek zarządu spółki kapitałowej — Przepisy krajowe zezwalające na zwolnienie takiego członka bez żadnych ograniczeń) 11
2011/C 13/18	Sprawa C-247/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i nr 574/72 oraz (WE) nr 859/2003 — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Świadczenia rodzinne — Obywatel państwa trzeciego pracujący w Szwajcarii i zamieszkujący wraz z małżonką i dziećmi w państwie członkowskim, którego obywatelstwo mają te dzieci) 11
2011/C 13/19	Sprawy połączone C-250/09 i C-268/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Płowdiw) — Wasil Iwanow Georgiew przeciwko Technicheski uniwersitet — Sofija, filiał Płowdiw (Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Profesorowie uniwersyteccy — Przepis krajowy, stanowiący, że po ukończeniu 65. roku życia przez pracownika można zawrzeć z nim jedynie umowę o pracę na czas określony — Obowiązkowe przejście na emeryturę w wieku 68 lat — Uzasadnienie różnic traktowania ze względu na wiek) 12
2011/C 13/20	Sprawa C-261/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Gaetano Mantellowi (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 3 pkt 2 — Ne bis in idem — Pojęcie „tych samych czynów” — Możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy wykonujący nakaz — Prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim wydania nakazu — Posiadanie środków odurzających — Handel środkami odurzającymi — Organizacja przestępcza) 13
2011/C 13/21	Sprawa C-317/09 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Potrącenie wierzytelności podlegających odrębnym porządkom prawnym — Żądanie zwrotu kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Zasada litis denuntiatio — Prawo do obrony i prawo do rzetelnego procesu) 13
2011/C 13/22	Sprawa C-322/09 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Skarga konkurenta — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 10, 13 i 20 — Decyzja Komisji o niewszczynianiu dochodzenia w przedmiocie skargi do Komisji — Kwalifikacja przez Komisję środków w części jako niestanowiących pomocy państwa, a w części jako istniejącej pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem — Artykuł 230 WE — Pojęcie „aktu zaskarżalnego”) 14

2011/C 13/23	Sprawa C-356/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Christine Kleist (Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 76/207/EWG — Artykuł 3 ust. 1 lit. c) — Przepisy krajowe wprowadzające ułatwienia w zwalnianiu pracowników, którzy nabyli prawa emerytalne — Cel polegający na promowaniu zatrudniania osób młodszych — Przepisy krajowe ustalające, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat) 14	14
2011/C 13/24	Sprawa C-48/10: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy) 15	15
2011/C 13/25	Sprawa C-296/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Stuttgart — Niemcy) — Bianca Purucker przeciwko Guillermo Vallésowi Pérezowi (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Zawisłość sporu — Powództwo co do istoty dotyczące prawa do pieczy nad dzieckiem oraz wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dotyczący prawa do pieczy nad tym samym dzieckiem) 15	15
2011/C 13/26	Sprawa C-339/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 lipca 2010 r. — Krasimir Asparuchow Estow, Monika Ljusien Iwanowa i Kemko International EAD przeciwko Ministerski sywet na Republika Bylgarija 16	16
2011/C 13/27	Sprawa C-474/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal in Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 września 2010 r. — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland 16	16
2011/C 13/28	Sprawa C-486/10: Skarga wniesiona w dniu 8 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Federalnej Republice Niemiec 17	17
2011/C 13/29	Sprawa C-489/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Rzeczpospolita Polska) w dniu 12 października 2010 r. — postępowanie karne przeciwko Łukaszowi Marcinowi Bondzie 17	17
2011/C 13/30	Sprawa C-490/10: Skarga wniesiona w dniu 12 października 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej 18	18
2011/C 13/31	Sprawa C-492/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz (Austria) w dniu 14 października 2010 r. — Immobilien Linz GmbH & Co KG przeciwko Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfaehr 18	18
2011/C 13/32	Sprawa C-493/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 15 października 2010 r. — M.E. i in. przeciwko Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform 18	18

2011/C 13/33	Sprawa C-498/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 14 października 2010 r. — X NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën	19
2011/C 13/34	Sprawa C-499/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 19 października 2010 r. — Vlaamse Oliemaatschappij przeciwko F.O.D. Financiën	19
2011/C 13/35	Sprawa C-505/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 21 października 2010 r. — Partrederiet Sea Fighter przeciwko Skatteministeriet	20
2011/C 13/36	Sprawa C-507/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze (Włochy) w dniu 25 października 2010 r. — Denise Bernardi reprezentowana przez Katię Mecacci przeciwko Fabiowi Bernardiemu	20
2011/C 13/37	Sprawa C-514/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky w dniu 2 listopada 2010 r. — Wolf Naturprodukte GmbH przeciwko Sewar spol. s r. o.	20
2011/C 13/38	Sprawa C-516/10: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2010 — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii	21
2011/C 13/39	Sprawa C-518/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 2 listopada 2010 r. — Yeda Research i Development Company Ltd, Aventis Holdings Inc przeciwko Comptroller-General of Patents	21
2011/C 13/40	Sprawa C-519/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari w dniu 27 października 2010 r. — Giovanni Colapietro przeciwko Ispettorato Centrale Repressioni Frodi	21
2011/C 13/41	Sprawa C-537/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-29/05 Deltafina przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 listopada 2010 r. przez Deltafina SpA	22

Sąd

2011/C 13/42	Sprawa T-35/08: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2010 r. — Codorniu Napa przeciwko OHIM — Bodegas Ontañón (ARTESA NAPA VALLEY) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ARTESA NAPA VALLEY — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ARTESO i wcześniej słowny krajowy znak towarowy LA ARTESA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	23
2011/C 13/43	Sprawa T-95/08: Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Włochy przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — System pomocy produkcyjnej w sektorze przetworów owocowo-warzywnych — Nadzwyczajne środki wsparcia w sektorze wołowiny — System premii tytoniowych)	23

2011/C 13/44	Sprawa T-113/08: Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Pomoc na rzecz produkcji oliwy z oliwek — Pomoc związaną z powierzchnią uprawy roślin) 23
2011/C 13/45	Sprawa T-9/09 P: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2010 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Wniosek o zwrot mienia osobistego — Doręczenie decyzji o oddaleniu zażalenia w innym języku niż język, w którym zostało sporządzone zażalenie — Skarga wniesiona po terminie — Brak ustosunkowania się do jednego z żądań przedstawionych w pierwszej instancji) ... 24
2011/C 13/46	Sprawa T-137/09: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2010 r. — Nike International przeciwko OHIM — Muñoz Molina (R10) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego R10 — Niezarejestrowany słowny krajowy znak towarowy R10 — Przeniesienie prawa do krajowego znaku towarowego — Błąd proceduralny) 24
2011/C 13/47	Sprawa T-260/09 P: Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2010 r. — OHIM przeciwko Simõesowi Dos Santosowi (Odwołanie — Odwołanie wzajemne — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Srowadzenie do zera i ponowne obliczanie kapitału punktów za osiągnięcia — Wykonanie wyroku Sądu — Powaga rzeczy osądzonej — Podstawa prawna — Brak mocy wstecznej — Uzasadnione oczekiwania — Szkoda materialna — Utrata szansy na awans — Krzywda) 24
2011/C 13/48	Sprawa T-404/09: Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Deutsche Bahn przeciwko OHIM (Horyzontalne połączenie kolorów szarego i czerwonego) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego horyzontalne połączenie kolorów szarego i czerwonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 25
2011/C 13/49	Sprawa T-405/09: Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Deutsche Bahn przeciwko OHIM (Wertykalne kolorów szarego i czerwonego) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego wertykalne połączenie kolorów szarego i czerwonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 25
2011/C 13/50	Sprawa T-61/10: Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2010 r. — Victoria Sánchez przeciwko Parlamentowi i Komisji (Skarga na bezczynność — Niepodjęcie środków — Wniosek o wydanie nakazu — Wniosek o zastosowanie środków ochronnych — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej) 25
2011/C 13/51	Sprawa T-101/09: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Maftah przeciwko Komisji 26
2011/C 13/52	Sprawa T-102/09: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Elost przeciwko Komisji 26
2011/C 13/53	Sprawa T-488/10: Skarga wniesiona w dniu 11 października 2010 r. — Francja przeciwko Komisji 27

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 13/54	Sprawa T-491/10: Skarga wniesiona w dniu 15 października 2010 r. — SNCF przeciwko OHIM — Infotrafic (infotrafic)	28
2011/C 13/55	Sprawa T-507/10: Skarga wniesiona w dniu 28 października 2010 r. — Viktor Uspaskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	28
2011/C 13/56	Sprawa T-511/10: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2010 — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	29
2011/C 13/57	Sprawa T-513/10: Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2010 r. — Hamberger Industrierwerke przeciwko OHIM (Atrium)	29
2011/C 13/58	Sprawa T-514/10: Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2010 r. — Fruit of the Loom przeciwko OHIM — Blueshore Management (FRUIT)	30
2011/C 13/59	Sprawa T-516/10: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2010 r. — Francja przeciwko Komisji	30
2011/C 13/60	Sprawa T-517/10: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2010 r. — Pharmazeutische Fabrik Evers przeciwko OHIM — Ozone Laboratories Pharma (HYPOCHOL)	31
2011/C 13/61	Sprawa T-519/10: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 r. — Seikoh Giken przeciwko OHIM — Seiko (SG SEIKOH GIKEN)	32
2011/C 13/62	Sprawa T-520/10: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2010 r. — Comunidad Autónoma de Galicia przeciwko Komisji	32
2011/C 13/63	Sprawa T-522/10: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 r. — Hell Energy przeciwko OHIM — Hansa Mineralbrunnen (HELL)	33
2011/C 13/64	Sprawa T-523/10: Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 — Interkobo przeciwko OHIM — XXXLutz Marken (mybaby)	33
2011/C 13/65	Sprawa T-525/10: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2010 r. — Azienda Agricola Colsaliz di Faganello Antonio przeciwko OHIM — Weinkellerei Lenz Moser (SERVO SUO)	34
2011/C 13/66	Sprawa T-526/10: Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2010 r. — Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Komisji	34
2011/C 13/67	Sprawa T-25/08: Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2010 r. — Katjes Fassin przeciwko OHIM (Yoghurt-Gums)	35

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 13/68	Sprawa F-77/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 października 2010 r. — Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkursy otwarte EPSO/AD/116/08 oraz EPSO/AD/117/08 w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych — Wykluczenie kandydatów w oparciu o wyniki uzyskane na testach wstępnych — Decyzja organu powołującego — Niezłożenie zażalenia — Niedopuszczalność skargi) 36	36
2011/C 13/69	Sprawa F-84/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 października 2010 r. — Cerafogli przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (Służba publiczna — Personel EBC — Skarga odszkodowawcza mająca na celu naprawienie szkody i krzywdy wynikających bezpośrednio z zarzucanej niezgodności z prawem warunków zatrudnienia i przepisów dotyczących personelu — Brak właściwości Sądu — Niedopuszczalność — Zwolnienie ze świadczenia pracy z tytułu reprezentacji personelu — Brak dostosowania obciążenia pracą — Uchybienie)..... 36	36
2011/C 13/70	Sprawa F-96/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 października 2010 r. — Cerafogli przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie — Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Awans ad personam — Zasięgnięcie opinii komitetu pracowniczego w celu ustalenia kryteriów przyznawania dodatkowych podwyżek wynagrodzenia) 37	37
2011/C 13/71	Sprawa F-9/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 28 października 2010 r. — Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkursy otwarte EPSO/AD/116/08 oraz EPSO/AD/117/08 w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych — Akt niekorzystny — Wykluczenie kandydatów w oparciu o wyniki uzyskane na testach wstępnych — Brak właściwości EPSO) 37	37
2011/C 13/72	Sprawa F-49/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 12 października 2010 r. — Wendler przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytura — Wypłata świadczeń emerytalnych — Obowiązek otwarcia konta bankowego w państwie miejsca zamieszkania — Swoboda świadczenia usług — Bezwzględna przeszkoda procesowa — Zasada równości) 37	37
2011/C 13/73	Sprawa F-3/10: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 października 2010 r. — AB przeciwko Komisji (Służba publiczna — Personel kontraktowy — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Zażalenie złożone po terminie — Oczywista niedopuszczalność) 38	38
2011/C 13/74	Sprawa F-82/10: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2010 r. — Nolin przeciwko Komisji 38	38
2011/C 13/75	Sprawa F-83/10: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. — Giannakouris przeciwko Komisji 38	38
2011/C 13/76	Sprawa F-84/10: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. — Chatzidoukakis przeciwko Komisji 39	39
2011/C 13/77	Sprawa F-85/10: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. — AI przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości 39	39
2011/C 13/78	Sprawa F-87/10: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2010 r. — Adriaens i in. przeciwko Komisji 40	40

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 13/79	Sprawa F-91/10: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2010 r. — AK przeciwko Komisji	40
2011/C 13/80	Sprawa F-92/10: Skarga wniesiona w dniu 1 października 2010 r. — Dricot-Daniele i in. przeciwko Komisji	40
2011/C 13/81	Sprawa F-94/10: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Carpenito przeciwko Radzie	41
2011/C 13/82	Sprawa F-97/10: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Kerstens przeciwko Komisji	41
2011/C 13/83	Sprawa F-98/10: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2010 r. — Cervelli przeciwko Komisji ...	42
2011/C 13/84	Sprawa F-99/10: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2010 r. — Ashbrook i in. przeciwko Komisji	42
2011/C 13/85	Sprawa F-104/10: Skarga wniesiona w dniu 21 października 2010 r. — de Pretis Cagnodo i Trampuz przeciwko Komisji	42
2011/C 13/86	Sprawa F-109/10: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2010 r. — Schätzel przeciwko Komisji	43
2011/C 13/87	Sprawa F-110/10: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2010 r. — Couyoufa przeciwko Komisji	43
2011/C 13/88	Sprawa F-112/10: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2010 r. — Trentea przeciwko FRA	43
2011/C 13/89	Sprawa F-17/06: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 listopada 2010 r. — Vereecken przeciwko Komisji	44

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2011/C 13/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság — Republika Węgierska) — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi

(Sprawa C-137/08) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe postanowienia w umowach konsumenckich — Kryteria oceny — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru postanowienia umownego ustalającego właściwość sądu — Artykuł 23 statutu Trybunału)

(2011/C 13/02)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Strona pozwana: Ferenc Schneider

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (sąd rejonowy dla II i III okręgu w Budapeszcie) — Wykładnia art. 23 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Postanowienie umowne określające właściwość sądu położonego bliżej siedziby przedsiębiorcy, niż miejsca zamieszkania konsumenta — Kompetencja sądu krajowego do badania z urzędu nieuczciwego charakteru postanowienia umownego w ramach badania swojej właściwości — Kryteria oceny nieuczciwego charakteru postanowienia umownego

Sentencja

1) Artykuł 23 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie sprzeciwia się przepisowi krajowemu zgodnie

z którym sąd, który wydaje postanowienie odsyłające, zobowiązany jest równocześnie zawiadomić o tym fakcie ministra właściwego do spraw sprawiedliwości danego państwa członkowskiego.

- 2) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obejmuje wykładnię pojęcia nieuczciwych postanowień umownych, o których mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz w załączniku do niej, jak też wykładnię kryteriów, jakie sąd krajowy może lub powinien stosować w toku badania postanowienia umownego w świetle przepisów tej dyrektywy, przy czym zadaniem sądu krajowego jest dokonanie skonkretyzowanej oceny nieuczciwego charakteru danego postanowienia umownego w oparciu o wskazane kryteria oraz w świetle okoliczności danej sprawy.
- 3) Sąd krajowy zobowiązany jest przeprowadzić z urzędu dochodzenie w celu ustalenia, czy postanowienie umowne określające wyłączną właściwość miejscową sądu, zamieszczone w umowie pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem będącej przedmiotem sporu przed tym sądem, jest objęte zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 i jeżeli jest nim objęte — zobowiązany jest z urzędu zbadać, czy postanowienie takie jest nieuczciwe.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-458/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Sektor budownictwa — Wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym sektorze — Względy uzasadniające)

(2011/C 13/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa oraz P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes oraz F. Nunes dos Santos, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE — Sektor budownictwa — Wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym sektorze

Sentencja

- 1) Wymagając od podmiotów świadczących usługi budowlane mających siedzibę w innym państwie członkowskim spełnienia ogółu przesłanek, jakie sporny system krajowy, a zwłaszcza dekret z mocą ustawy nr 12/2004 z dnia 9 stycznia 2004 r. nakłada w celu uzyskania zezwolenia na prowadzenie w Portugalii działalności w sektorze budownictwa, i wykluczając tym samym możliwość należytego uwzględnienia równoważnych obowiązków ciążących na takich usługodawcach w państwie członkowskim siedziby oraz kontroli już wykonanych w tym zakresie przez organy tego państwa członkowskiego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG przeciwko „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

(Sprawa C-540/08) (¹)

(Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Przepisy krajowe z zasady zakazujące praktyk handlowych uzależniających oferowanie dodatków konsumentom od nabycia towarów lub usług)

(2011/C 13/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG

Strona pozwana: „Österreich”-Zeitungsverlag GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 3 ust. 1 i

art. 5 ust. 2 i 5 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) — Uregulowanie krajowe zakazujące wydawcom periodyków zapowiadania, oferowania lub przyznawania konsumentom nieodpłatnych dodatków do druków periodycznych, jak również zapowiadania nieodpłatnych dodatków do innych towarów lub usług bez uwzględnienia wprowadzającego w błąd lub agresywnego charakteru danej praktyki handlowej — Uregulowanie niemające na celu jedynie ochrony konsumentów, lecz również utrzymanie pluralizmu mediów i ochronę słabszych konkurentów — Pojęcie nieuczciwej praktyki handlowej

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywę o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który przewiduje ogólny zakaz sprzedaży z dodatkami i który ma na celu nie tylko ochronę konsumentów, ale zmierza także do innych celów.
- 2) Możliwość udziału w konkursie z nagrodami związana z zakupem gazety nie stanowi nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2005/29 z samego tego względu, że przynajmniej dla części zainteresowanych konsumentów możliwość udziału w grze stanowi decydujący powód skłaniający ich do zakupu tej gazety.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-543/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 56 WE i 43 WE — Swobodny przepływ kapitału — Akcje uprzywilejowane („golden shares”) państwa portugalskiego w EDP — Energias de Portugal — Ograniczenia w nabywaniu akcji sprywatyzowanej spółki i udział w zarządzaniu tą spółką)

(2011/C 13/05)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, P. Guerra e Andrade i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, C. Botelho Moniz i P. Gouveia e Melo, advogados)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i 56 WE — Akcje uprzywilejowane („golden shares”) państwa portugalskiego w spółce EDP — Energias de Portugal

Sentencja

1) Utrzymując w EDP — Energias de Portugal szczególne uprawnienia, takie jak te, które w niniejszym przypadku zostały przewidziane w Lei n.º 11/90, Lei Quadro das Privatizações (ustawie ramowej nr 11/90 o prywatyzacji) z dnia 5 kwietnia 1990 r., dekretem z mocą ustawy nr 141/2000 z dnia 15 lipca 2000 r. zatwierdzającym czwarty etap procesu reprivatyzacji kapitału zakładowego EDP — Energias de Portugal SA i statucie tej spółki na rzecz państwa portugalskiego i innych podmiotów publicznych, przyznane w związku z akcjami uprzywilejowanymi („golden shares”) państwa portugalskiego w tej spółce, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 WE.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Transportes Evaristo Molina, SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-36/09 P) (¹)

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Hiszpański rynek stacji paliw — Długoterminowe umowy o wyłączną dostawę paliw — Decyzja Komisji — Prawo odkupu przyznane niektórym stacjom paliw — Warunki dostaw realizowanych przez Repsol — Wykaz właściwych stacji paliw — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu)

(2011/C 13/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Transportes Evaristo Molina, SA (przedstawiciele: A. Hernández Pardo, S. Beltrán Ruiz i M.L. Ruiz Ezquerro, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: E. Gippini Fournier, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (przedstawiciele: F. Lorente Hurtado i P. Vidal Martínez, abogados)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 14 listopada 2008 r. w sprawie T-45/08 Transportes Evaristo Molina przeciwko Komisji, na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/446/WE z dnia 12 kwietnia 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP) (streszczenie opublikowane w Dz.U. L 176, s. 104), uznającej za wiążące zobowiązania podjęte przez Repsol CPP, wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Transportes Evaristo Molina SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesrepublik Deutschland przeciwko B (C-57/09), D (C-101/09)

(Sprawy połączone C-57/09 i C-101/09) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków nadania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Artykuł 12 — Wyłączenie z możliwości uznania za uchodźcę — Artykuł 12 ust. 2 lit. b) i c) — Pojęcie poważnego przestępstwa o charakterze innym niż polityczne — Pojęcie działań sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych — Przynależność do organizacji zaangażowanej w akty terrorystyczne — Późniejsze umieszczenie tej organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów stanowiącym załącznik do wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB — Indywidualna odpowiedzialność za część aktów popełnionych przez tę organizację — Przesłanki — Prawo azylu na podstawie krajowego prawa konstytucyjnego — Zgodność z dyrektywą 2004/83/WE)

(2011/C 13/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: B (C-57/09), D (C-101/09)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht Leipzig — Wykładnia art. 3 i 12 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12) — Obywatel państwa trzeciego, który w państwie pochodzenia aktywnie popierał walkę zbrojną prowadzoną przez organizację ujętą w wykazie organizacji terrorystycznych znajdującym się w załączniku do wspólnego stanowiska Rady 2002/462/WPZiB z dnia 17 czerwca 2002 r. (Dz.U. L 160, s. 32), był tam torturowany i dwukrotnie skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności — Stosowanie przepisów dyrektywy 2004/83/WE przewidujących wyłączenie przyznania statusu uchodźcy w przypadku osób, które prowadziły w państwie swojego pochodzenia działalność terrorystyczną — Uprawnienie państw członkowskich do przyznania statusu uchodźcy na podstawie krajowego prawa konstytucyjnego, mimo istnienia podstawy wyłączenia na podstawie dyrektywy

Sentencja

1) Wykładni art. 12 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony należy dokonywać w następujący sposób:

— okoliczność, że dana osoba należała do organizacji ujętej w wykazie osób, grup i podmiotów znajdującym się w załączniku do wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu w związku z jej zaangażowaniem w akty terrorystyczne oraz że aktywnie popierała walkę zbrojną prowadzoną przez tę organizację, nie przesądza automatycznie o istnieniu poważnych powodów, aby uważać, że dopuściła się ona „poważne[go] przestępstw[a] o charakterze innym niż polityczne” lub „działań sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych”;

— stwierdzenie w takim kontekście, że występują poważne powody, aby uważać, że dana osoba popełniła takie poważne przestępstwo lub jest winna takich działań, wymaga indywidualnej oceny konkretnych okoliczności w celu ustalenia, czy akty popełnione przez organizację spełniają przesłanki ustanowione w tych przepisach oraz czy istnieje możliwość przypisania danej osobie, z uwzględnieniem standardów dowodowych wymaganych w art. 12 ust. 2 dyrektywy, indywidualnej odpowiedzialności za te czyny.

2) Wyłączenie możliwości uznania za uchodźcę na podstawie art. 12 ust. 2 lit. b) lub c) dyrektywy 2004/83 nie jest uzależnione od okoliczności, że dana osoba stanowi aktualne zagrożenie dla przyjmującego państwa członkowskiego.

3) Wyłączenie możliwości uznania za uchodźcę na podstawie art. 12 ust. 2 lit. b) lub c) dyrektywy 2004/83 nie wymaga przeprowadzenia odnoszącego się do danego przypadku badania proporcjonalności.

4) Wykładni art. 3 dyrektywy 2004/83 należy dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie mogą uznać prawo azylu na podstawie swojego prawa krajowego w stosunku do osoby wyłączonej z możliwości uznania za uchodźcę na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy, o ile ten inny rodzaj ochrony nie niesie ze sobą niebezpieczeństwa pomylenia go ze statusem uchodźcy w rozumieniu tego aktu prawnego.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — X przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-84/09) (¹)

(VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2, art. 20 akapit pierwszy i art. 138 ust. 1 — Wewnątrzwspólnotowe nabycie nowej łodzi żaglowej — Natychmiastowe użycie towaru w państwie pochodzenia lub w innym państwie członkowskim przed przewiezieniem go do miejsca ostatecznego przeznaczenia — Termin rozpoczęcia transportu towaru do miejsca przeznaczenia — Maksymalny czas trwania transportu — Moment właściwy dla ustalenia, czy dany środek transportu jest nowy, w celu jego opodatkowania)

(2011/C 13/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Skatteverket

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Regeringsrätten — Wykładnia art. 2, 20 i 138 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Nabycie nowej łodzi żaglowej w państwie członkowskim A przez osobę fizyczną zamieszkujejącą w państwie członkowskim B z zamiarem natychmiastowego użycia tej łodzi dla celów prywatnych przez tę osobę fizyczną w państwie członkowskim A lub innych państwach członkowskich przez pewien okres czasu przed jej przewiezieniem do miejsca ostatecznego przeznaczenia w państwie członkowskim B — Termin rozpoczęcia transportu towaru do miejsca przeznaczenia — Maksymalny czas trwania transportu — Moment właściwy dla ustalenia, czy dany środek transportu jest nowy, w celu jego opodatkowania.

Sentencja

- 1) Artykuł 20 akapit pierwszy i art. 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinny być interpretowane w ten sposób, że zaklasyfikowanie danej transakcji jako wewnątrzwspólnotowego nabycia lub dostawy nie może zależeć od przestrzegania jakiegokolwiek terminu, w którym powinien rozpocząć się lub zakończyć transport danego towaru z państwa członkowskiego dostawy do państwa członkowskiego przeznaczenia. W szczególnym przypadku nabycia nowego środka transportu w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) tej dyrektywy określenie wewnątrzwspólnotowego charakteru transakcji powinno nastąpić w drodze globalnej oceny wszystkich obiektywnych okoliczności, a także intencji nabywcy, o ile jest ona poparta przez obiektywne okoliczności umożliwiające określenie państwa członkowskiego, w którym zamierza się ostatecznie używać danego towaru.
- 2) W celu oceny, czy dany środek transportu stanowiący przedmiot nabycia wewnątrzwspólnotowego jest nowy w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2006/112, należy odnieść się do chwili dostawy danego towaru nabywcy przez sprzedawcę.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden — Niemcy) — Volker und Markus Schecke GbR (C-92/09), Hartmut Eifert (C-93/09) przeciwko Land Hessen

(Sprawy połączone C-92/09 i C-93/09) (¹)

(Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Publikacja informacji na temat beneficjentów dopłat rolnych — Ważność przepisów prawa Unii przewidujących taką publikację i jej formę — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7 i 8 — Dyrektywa 95/46/WE — Wykładnia art. 18 i 20)

(2011/C 13/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Volker und Markus Schecke GbR (C-92/09), Hartmut Eifert (C-93/09)

Strona pozwana: Land Hessen

Przy udziale: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Wiesbaden — Ważność art. 42 pkt 8b oraz art. 44a. rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1), rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 76, s. 28) i dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) — Wykładnia art. 7, art. 18 ust. 2 tiret drugie i art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Przetwarzanie danych osobowych beneficjentów europejskich funduszy rolnych polegające na publikacji tych danych na stronie internetowej wyposażonej w wyszukiwarkę — Ważność w świetle prawa do ochrony danych osobowych przepisów prawa wspólnotowego przewidujących tę publikację i jej szczegółowe zasady — Warunki, w których można dokonać takiej publikacji

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 42 pkt 8b i art. 44a rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1437/2007 z dnia 26 listopada 2007 r., oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim w odniesieniu do osób fizycznych będących beneficjentami pomocy z EFRG i EFRROW przepisy te wymagają publikacji danych osobowych dotyczących każdego beneficjenta, bez wprowadzenia rozróżnienia według odpowiednich kryteriów, takich jak okresy, w których otrzymali tę pomoc, jej częstość czy też rodzaj i wysokość.
- 2) Nieważność przepisów prawa Unii wspomnianych w pkt 1 sentencji nie pozwala na kwestionowanie skutków publikacji wykazów beneficjentów pomocy z EFRG i EFRROW dokonanej przez organy krajowe na podstawie tych przepisów w okresie przed dniem wydania niniejszego wyroku.

- 3) Artykuł 18 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on na urzędnika do spraw ochrony danych osobowych obowiązku prowadzenia rejestru przewidzianego w tym przepisie przed rozpoczęciem przetwarzania danych osobowych w rozumieniu art. 42 pkt 8b i art. 44a rozporządzenia nr 1290/2005 zmienionego rozporządzeniem nr 1437/2007 oraz rozporządzenia nr 259/2008.
- 4) Artykuł 20 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, iż nie zobowiązuje on państw członkowskich do tego, by poddawały przewidzianej w tym przepisie kontroli wstępnej publikację informacji wynikającą z art. 42 pkt 8b i art. 44a rozporządzenia nr 1290/2005 zmienionego rozporządzeniem nr 1437/2007 oraz rozporządzenia nr 259/2008.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2009.
Dz.U. C 119 z 16.5.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde — Belgia) — postępowanie karne przeciwko V.W. Lahousse'owi, Lavichy BVBA

(Sprawa C-142/09) (¹)

(Dyrektywy 92/61/EWG i 2002/24/WE — Homologacja typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych — Pojazdy przeznaczone do używania w zawodach sportowych na drogach i poza nimi — Przepis krajowy zakazujący produkcji, sprzedaży i używania sprzętu przeznaczonego do zwiększenia mocy silnika lub prędkości motorowerów)

(2011/C 13/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

V.W. Lahousse, Lavichy BVBA.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (Belgia) — Wykładnia art. 1 ust. 1, art. 12 i 15 ust. 2 dyrektywy 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych i uchylającej dyrektywę Rady 92/61/EWG (Dz.U. L 124, s. 1) — Wyjątek w dotyczący

pojazdów przeznaczonych do używania w zawodach sportowych na drogach i poza nimi — Uregulowanie krajowe odrzucające ten wyjątek

Sentencja

Dyrektywę Rady 92/61/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych oraz dyrektywę 2002/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 marca 2002 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów mechanicznych i uchylającą dyrektywę Rady 92/61 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli pojazd lub dotyczące go część lub oddzielny zespół nie korzystają z wprowadzanej przez rzeczony dyrektywy procedury homologacji typu, w szczególności z tego powodu, iż nie wchodzi on w zakres stosowania wskazanych dyrektyw, ich przepisy nie sprzeciwiają się temu, aby dla owego pojazdu, części lub oddzielnego zespołu państwo członkowskie w ramach swojego prawa krajowego ustanowiło analogiczny mechanizm uznawania kontroli przeprowadzanych przez inne państwa członkowskie. W każdym wypadku przepis taki powinien respektować prawo Unii, w szczególności art. 34 TFUE i 36 TFUE.

(¹) Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin — Niemcy) — André Grootes przeciwko Amt für Landwirtschaft Parchim

(Sprawa C-152/09) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych systemów pomocy — System płatności jednolitych — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Obliczanie uprawnień do płatności — Artykuł 40 ust. 5 — Rolnicy podlegający zobowiązaniom rolno-środowiskowym w okresie referencyjnym — Artykuł 59 ust. 3 — Regionalne wdrażanie systemu płatności jednolitych — Artykuł 61 — Różne wartości jednostkowe dla hektarów trwałych użytków zielonych i innych kwalifikujących się hektarów)

(2011/C 13/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: André Grootes

Strona pozwana: Amt für Landwirtschaft Parchim

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Schwerin — Wykładnia art. 40 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1) — Warunki, w których rolnicy podlegający w okresie referencyjnym zobowiązaniom rolno-środowiskowym mogą złożyć wniosek o obliczenie kwoty referencyjnej na podstawie roku poprzedzającego podjęcie tych zobowiązań

Sentencja

- 1) Artykuł 40 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 319/2006 z dnia 20 lutego 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w danym państwie członkowskim ustalono na podstawie art. 61 tego rozporządzenia różne wartości jednostkowe dla hektarów użytków zielonych oraz dla każdego innego kwalifikującego się hektara, rolnik, który na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymogami ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich jest objęty w dniu odniesienia wskazanym w tym artykule zobowiązaniami rolno-środowiskowymi stanowiącymi bezpośrednią kontynuację zobowiązań rolno-środowiskowych, na podstawie których grunty orne zostały przekształcone w trwałe użytki zielone, jest uprawniony do złożenia wniosku o obliczenie uprawnień, o których mowa w art. 59 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, na podstawie wartości jednostkowych ustalonych dla kwalifikujących się hektarów innych niż hektary użytków zielonych.
- 2) Artykuł 40 ust. 5 w związku z art. 61 rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie istnienie związku przyczynowego pomiędzy zmianą sposobu użytkowania z gruntu ornego na trwałe użytki zielone a uczestnictwem w działaniu rolno-środowiskowym w rozumieniu tego przepisu pozwala na pominięcie przy obliczaniu uprawnień do płatności faktu, iż grunt ten był użytkowany jako trwałe użytki zielone w dniu odniesienia wskazanym w art. 61 tego rozporządzenia ze zmianami.
- 3) Artykuł 40 ust. 5 w związku z art. 61 rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, należy interpretować w ten sposób, iż jego stosowanie nie jest

uzależnione od tego, by wniosek o płatność jednolitą złożył ten sam rolnik, który dokonał zmiany sposobu użytkowania danego gruntu.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Leverkusen przeciwko Verigen Transplantation Service International AG

(Sprawa C-156/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część A ust. 1 lit. c) — Zwolnienia działalności w interesie publicznym — Świadczenia opieki medycznej — Oddzielanie i pomnażanie komórek chrząstkowych w celu ich ponownego wszczepienia pacjentowi)

(2011/C 13/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Leverkusen

Strona pozwana: Verigen Transplantation Service International AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Interpretacja art. 13 część A ust. 1 lit. c) oraz art. 28b część F akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego pobieranego od ludzi przez podmioty z siedzibą w innych państwach członkowskich i ich późniejsze pomnażanie w celu wszczepiania pacjentom przez te same podmioty — Określenie miejsca świadczenia usług — Zwolnienie tych świadczeń jako „świadczeń opieki medycznej przy wykonywaniu zawodów medycznych i paramedycznych”

Sentencja

Artykuł 13 część A ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona

podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego pobranego od człowieka i późniejsze ich pomnażanie w celu ponownego wszczepienia dla celów terapeutycznych stanowi „świadczanie opieki medycznej” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bourges — Francja) — Lidl SNC przeciwko Vierzon Distribution SA

(Sprawa C-159/09) (¹)

(Dyrektywy 84/450/EWG i 97/55/WE — Warunki dopuszczalności reklamy porównawczej — Porównanie cen zbioru produktów spożywczych sprzedawanych przez dwie konkurujące sieci sklepów — Towary zaspokajające te same potrzeby lub mające ten sam cel — Reklama wprowadzająca w błąd — Porównanie dotyczące cechy możliwej do zweryfikowania)

(2011/C 13/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bourges

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lidl SNC

Strona pozwana: Vierzon Distribution SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de commerce de Bourges — Wykładnia art. 3a dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, s. 17), zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, s. 18) — Przesłanki dopuszczalności reklamy porównawczej — Porównanie cen stosowanych przez konkurencyjną sieć supermarketów — Towary zaspokajające te same potrzeby lub mające ten sam cel

Sentencja

Wykładni art. 3a ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej, zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r., należy dokonywać w ten sposób, iż sama okoliczność, że produkty spożywcze różnią się pod względem ich zdolności do spożycia i przyjemności,

jaką zapewniają konsumentowi w zależności od warunków i miejsca ich wytworzenia oraz ich składników i tożsamości producenta, nie może wykluczyć, aby porównanie takich produktów mogło spełniać wymóg ustanowiony przez rzeczony przepis, zgodnie z którym mają one zaspokajać te same potrzeby lub mieć te same cele, czyli posiadać wystarczający stopień zamienności względem siebie.

Wykładni art. 3a ust. 1 lit. a) dyrektywy 84/450, zmienionej dyrektywą 97/55, należy dokonywać w ten sposób, iż reklama taka jak ta będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym może wprowadzać w błąd w szczególności w sytuacji:

— gdy przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy, a w szczególności informacji i braku informacji towarzyszących tej reklamie stwierdzono, iż znaczna część konsumentów, do których reklama jest skierowana, podejmuje decyzję o zakupie w błędnym przekonaniu, że dokonany przez reklamującego wybór produktów oddaje ogólny poziom cen reklamującego w stosunku do cen przyjmowanych przez jego konkurenta i że zaoszczędzą oni kwoty adekwatne do tych zachwalanych przez wspomnianą reklamę, regularnie kupując towary bieżącego użytku u reklamującego, zamiast u tego konkurenta lub wreszcie w błędnym przekonaniu, iż wszystkie produkty reklamującego są tańsze od produktów jego konkurenta lub

— gdy stwierdzono że do celów porównania dokonywanego wyłącznie pod kątem ceny wybrano produkty spożywcze, które w rzeczywistości wykazują obiektywne różnice mogące znacząco wpływać na wybór przeciętnego konsumenta, przy czym różnice te nie wynikają z danej reklamy.

Wykładni art. 3a ust. 1 lit. c) dyrektywy 84/450 zmienionej dyrektywą 97/55 należy dokonywać w ten sposób, iż warunek możliwości zweryfikowania, o którym mowa w tym przepisie wymaga w odniesieniu do reklamy takiej jak reklama będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, która porównuje ceny dwóch asortymentów towarów, aby dane towary mogły być precyzyjnie zidentyfikowane na podstawie informacji zawartych w rzeczonyj reklamie.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-164/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ochrona dzikiego ptactwa — Dyrektywa 79/409/EWG — Odstępstwa od systemu ochrony dzikiego ptactwa — Polowanie)

(2011/C 13/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i adwokat G. Fiengo)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 9 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1) — Odstępstwa od systemu ochrony dzikiego ptactwa — Region Veneto

Sentencja

- 1) Ponieważ Region Veneto ustanowił i stosował przepisy zezwalające na odstępowanie od systemu ochrony dzikiego ptactwa, które nie spełniają przesłanek określonych w art. 9 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 tej dyrektywy.
- 2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-226/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych — Udzielenie zamówienia na usługi tłumaczeń konferencyjnych i tłumaczeń pisemnych — Usługi objęte załącznikiem II B rzeczony dyrektywy — Usługi niepodlegające wszystkim wymogom tej dyrektywy — Przyznanie wagi kryteriom udzielenia określonego zamówienia po przedłożeniu ofert — Przestrzeganie zasady równego traktowania i obowiązku przejrzystości)

(2011/C 13/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagan, pełnomocnik, A. Collins S.C.)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Procedury udzielania zamówień publicznych — Udzielenie zamówienia na usługi tłumaczeń konferencyjnych i tłumaczeń pisemnych — Usługi niepodlegające wszystkim wymogom dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień

publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Przyznanie wagi kryteriom udzielenia zamówienia po przedłożeniu ofert — Zasady równego traktowania oferentów i przejrzystości

Sentencja

- 1) Poprzez zmianę wagi kryteriów udzielenia zamówienia na dostawę usług tłumaczeń konferencyjnych i tłumaczeń pisemnych po wstępnej ocenie złożonych ofert, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążyącym na niej na mocy zasady równego traktowania i wynikającego z niej obowiązku przejrzystości, rozumianych w sposób zgodny z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Irlandia ponoszą swoje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht — Niemcy) — Hogan Lovells International LLP przeciwko Bayer CropScience AG

(Sprawa C-229/09) (¹)

(Prawo patentowe — Środki ochrony roślin — Rozporządzenie (WE) nr 1610/96 — Dyrektywa 91/414/EWG — Dodatkowe świadectwo ochronne dla środków ochrony roślin — Wydanie świadectwa dla produktu, dla którego zostało wydane tymczasowe zezwolenie na wprowadzenie do obrotu)

(2011/C 13/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hogan Lovells International LLP

Strona pozwana: Bayer CropScience AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundespatentgericht — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1610/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin (Dz.U. L 198, s. 30) — Przesłanki wydania dodatkowego świadectwa ochronnego — Możliwość wydania świadectwa na podstawie uprzedniego zezwolenia na wprowadzenie do obrotu wydanego zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 91/414/EWG — Substancja czynna jodosulfuron

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1610/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby dodatkowe świadectwo ochronne zostało wydane dla środka ochrony roślin, dla którego wydane zostało, zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r., ważne zezwolenie na dopuszczenie do obrotu.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Republika Łotewska) — Dita Danosa przeciwko LKB Līzings SIA

(Sprawa C-232/09) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 92/85/EWG — Środki służące wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią — Artykuł 2 lit. a) i art. 10 — Pojęcie pracownicy w ciąży — Zakaz dokonywania zwolnień pracownic w okresie od początku ciąży do końca urlopu macierzyńskiego — Dyrektywa 76/207/EWG — Równość mężczyzn i kobiet — Członek zarządu spółki kapitałowej — Przepisy krajowe zezwalające na zwolnienie takiego członka bez żadnych ograniczeń)

(2011/C 13/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dita Danosa

Strona pozwana: LKB Līzings SIA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 10 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 348, s. 1) — Pojęcie pracownika — Zgodność z dyrektywą uregulowania krajowego zezwalającego na zwolnienie członka zarządu spółki kapitałowej bez żadnych ograniczeń, uwzględniających w szczególności ciążę tego członka

Sentencja

1) Członek zarządu spółki kapitałowej świadczący pracę na rzecz tej ostatniej i będący jej integralną częścią musi do celów stosowania dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiątej dyrektywy szczegółowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) zostać uznany za pracownika, jeżeli wykonuje swe obowiązki przez określony czas pod kierownictwem lub kontrolą innego organu tej spółki i w zamian za swą działalność otrzymuje wynagrodzenie. Do sądu krajowego należy weryfikacja okoliczności faktycznych koniecznych do dokonania oceny, czy jest tak w przypadku zawisłego przed nim sporu.

2) Artykuł 10 dyrektywy 92/85 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które pozwala na odwołanie członka zarządu spółki kapitałowej bez żadnych ograniczeń, jeżeli osoba zainteresowana jest „pracownicą w ciąży” w rozumieniu tej dyrektywy, a uchwała o jej odwołaniu jest w głównej mierze uzasadniona tym, że zaszła ona w ciążę. Nawet gdyby przyjąć, że członek zarządu nie może zostać uznany za „pracownicę w ciąży”, to wciąż odwołanie członka zarządu pełniącego takie funkcje jak opisane w sprawie przed sądem krajowym z powodu ciąży lub z innego powodu uzasadnionego głównie tym stanem może dotyczyć jedynie kobiet i tym samym stanowi bezpośrednią dyskryminację ze względu na płeć sprzeczną z art. 2 ust. 1 i 7 oraz art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Sprawa C-247/09) (¹)

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i nr 574/72 oraz (WE) nr 859/2003 — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Świadczenia rodzinne — Obywatel państwa trzeciego pracujący w Szwajcarii i zamieszkujący wraz z małżonką i dziećmi w państwie członkowskim, którego obywatelstwo mają te dzieci)

(2011/C 13/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1), oraz art. 2, 13 i 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2), a także art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG (Dz.U. L 74, s. 1) — Obywatel państwa trzeciego pracujący w Konfederacji Szwajcarskiej i zamieszkały wraz z małżonką i dziećmi w państwie członkowskim, którego obywatelstwo mają te dzieci — Odmowa przyznania świadczeń rodzinnych przez państwo członkowskie zamieszkania — Zgodność takiej odmowy przyznania świadczeń rodzinnych z przywołanymi przepisami wspólnotowymi

Sentencja

- 1) Obywatel państwa trzeciego, który zamieszkuje legalnie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej i pracuje w Szwajcarii, nie podlega w państwie członkowskim zamieszkania przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo, ponieważ rozporządzenie to nie figuruje między aktami prawa wspólnotowego wymienionymi w sekcji A załącznika II do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., które strony tej umowy zobowiązały się stosować. W konsekwencji nie można ustalić obowiązku państwa członkowskiego zamieszkania do stosowania względem tego pracownika i jego małżonki rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97.
- 2) Artykuły 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71 oraz art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72 nie mają wpływu na sytuację obywatelki państwa trzeciego, taką, w jakiej znajduje się

skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym, w zakresie, w jakim do sytuacji tej osoby należy stosować ustawodawstwo państwa członkowskiego zamieszkania. Sam fakt, że dzieci tej obywatelki państwa trzeciego są obywatelami Unii, nie może pozbawić zgodności z prawem odmowy przyznania zasiłków rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania, jeżeli — co wynika z ustaleń dokonanych przez sąd krajowy — nie zostały spełnione ustawowe przesłanki konieczne do przyznania takich świadczeń.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Płowdiw) — Wasil Iwanow Georgiew przeciwko Techniczny uniwersitet — Sofija, filia Płowdiw

(Sprawy połączone C-250/09 i C-268/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Profesorowie uniwersyteccy — Przepis krajowy, stanowiący, że po ukończeniu 65. roku życia przez pracownika można zawrzeć z nim jedynie umowę o pracę na czas określony — Obowiązkowe przejście na emeryturę w wieku 68 lat — Uzasadnienie różnic traktowania ze względu na wiek)

(2011/C 13/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Rajonen syd Płowdiw (sąd rejonowy w Płowdiwie)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wasil Iwanow Georgiew

Strona pozwana: Techniczny uniwersitet — Sofija, filia Płowdiw (uniwersytet techniczny w Sofii, filia w Płowdiwie)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rajonen syd Płowdiw (sąd rejonowy w Płowdiwie) — Wykładnia art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Przepis krajowy zezwalający profesorom uniwersyteckim, którzy ukończyli 65 rok życia na zawieranie umów o pracę jedynie na czas określony — Przepis krajowy, zgodnie z którym profesorowie uniwersyteccy przechodzą ostatecznie na emeryturę z chwilą ukończenia 68 lat — Uzasadnienie odmiennego traktowania ze względu na wiek.

Sentencja

Dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a w szczególności jej art. 6 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że nie zakazuje ona przepisów krajowych,

takich jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, zgodnie z którymi profesorowie uniwersyteccy przechodzą obowiązkowo na emeryturę z chwilą ukończenia 68. roku życia, zaś kontynuacja ich działalności zawodowej po ukończeniu 65. roku życia możliwa jest jedynie w oparciu o umowy na czas określony, które mogą być ponownie zawierane jedynie dwukrotnie, pod warunkiem wszak, że przepisy te realizują zgodny z prawem cel w szczególności w zakresie polityki zatrudnienia i rynku pracy, taki jak wdrożenie wysokiej jakości nauczania oraz optymalny międzypokoleniowy rozdział stanowisk profesorskich, a także pod warunkiem, że przepisy te pozwalają na osiągnięcie tego celu za pomocą właściwych i koniecznych środków. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione.

W wypadku sporu pomiędzy zakładem publicznym a jednostką, w sytuacji gdy sporny przepis krajowy nie spełnia przesłanek określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78, sąd krajowy zobowiązany jest odmówić zastosowania wskazanego przepisu krajowego.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Gaetano Mantellowi

(Sprawa C-261/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 3 pkt 2 — *Ne bis in idem* — Pojęcie „tych samych czynów” — Możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy wykonujący nakaz — Prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim wydania nakazu — Posiadanie środków odurzających — Handel środkami odurzającymi — Organizacja przestępcza)

(2011/C 13/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Gaetano Mantello

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Stuttgart — Wykładnia art. 3 ust. 2 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1) — Zasada „*non bis in idem*” na poziomie krajowym — Możliwość

odmowy przez organ sądowy wykonujący nakaz wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu ścigania w związku z czynami, z których część stanowiła już przedmiot prawomocnego wyroku w państwie członkowskim wydania nakazu — Pojęcie „tych samych czynów” — Sytuacja, w której wszystkie fakty leżące u podstawy europejskiego nakazu aresztowania były znane organom dochodzeniowym państwa członkowskiego wydania nakazu na etapie pierwszego postępowania karnego, lecz nie zostały wykorzystane ze względów taktyki dochodzeniowej

Sentencja

Dla celów wydania i wykonania europejskiego nakazu aresztowania pojęcie „tych samych czynów” zawarte w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii.

W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, gdy organ sądowy wydający nakaz, w odpowiedzi na zażądanie informacji w rozumieniu art. 15 ust. 2 decyzji ramowej przez organ sądowy wykonujący nakaz, wyraźnie stwierdzi — na podstawie swego prawa krajowego i w zgodzie z wymogami wynikającymi z pojęcia „tych samych czynów” zawartego w tymże art. 3 pkt 2 decyzji ramowej — że poprzednie orzeczenie wydane w jego porządku prawnym nie jest prawomocnym orzeczeniem obejmującym czyny wskazane w nakazie aresztowania, a zatem nie stanowi przeszkody dla ścigania tych czynów, organ sądowy wykonujący nakaz nie ma żadnych podstaw, by w odniesieniu do takiego orzeczenia uznać, że zachodzi przypadek obligatoryjnej odmowy przewidziany w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (Archimedès) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-317/09 P) (¹)

(Odwołanie — Potrącenie wierzytelności podlegających odrębnym porządkom prawnym — Żądanie zwrotu kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Zasada *litis denuntiatio* — Prawo do obrony i prawo do rzetelnego procesu)

(2011/C 13/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (Archimedès) (przedstawiciel: adwokat P.P. Van Gehuchten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i S. Delaude, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawach połączonych T-396/05 i T-397/05 *ArchiMEDES* przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargi wniesione przez wnoszącą odwołanie zmierzające po pierwsze do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji dotyczących zwrotu kwot wpłaconych tytułem zaliczki w ramach umowy wiążącej Komisję z wnoszącą odwołanie oraz potrącenia wzajemnych wierzytelności, a po drugie do zobowiązania Komisji do zapłaty pełnej kwoty subwencji przewidzianej w tejże umowie — Brak możliwości stosowania zasady *litis denuntiatio* — Nieuwzględnienie wniosku o uznanie solidarnej odpowiedzialności kontrahentów — Naruszenie prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) *Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL* (*ArchiMEDES*) zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-322/09 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Skarga konkurenta — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 10, 13 i 20 — Decyzja Komisji o niewszczygnięciu dochodzenia w przedmiocie skargi do Komisji — Kwalifikacja przez Komisję środków w części jako niestanowiących pomocy państwa, a w części jako istniejącej pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem — Artykuł 230 WE — Pojęcie „aktu zaskarżalnego”)

(2011/C 13/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (przedstawiciele: M. Merola i L. Armati, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn et T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06 NDSHT przeciwko Komisji, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w pismach z dnia 24 marca i 28 kwietnia 2006 r. o niewszczygnięciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 traktatu WE, w następstwie złożonej do Komisji przez wnoszącą odwołanie skargi dotyczącej domniemanej pomocy państwa bezprawnie przyznanej Stockholm Visitors Board AB przez władze szwedzkie w formie różnych rodzajów subsydiów udzielonych przez miasto Sztokholm — Akty zaskarżalne

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06 NDSHT przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję Wspólnot Europejskich przed Sądem zostaje oddalony.
- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań NDSHT *Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB* zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich zawartej w pismach z dnia 24 marca i 28 kwietnia 2006 r. o niewszczygnięciu dochodzenia w przedmiocie skargi do Komisji złożonej przez tę spółkę dotyczącej domniemanej pomocy państwa bezprawnie przyznanej SVB przez miasto Sztokholm.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.6.2009, str. 12.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Christine Kleist

(Sprawa C-356/09) (¹)

(Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 76/207/EWG — Artykuł 3 ust. 1 lit. c) — Przepisy krajowe wprowadzające ułatwienia w zwalnianiu pracowników, którzy nabyli prawa emerytalne — Cel polegający na promowaniu zatrudniania osób młodszych — Przepisy krajowe ustalające, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat)

(2011/C 13/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Christine Kleist

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40) zmienionej dyrektywą 2002/73/WE — Przepisy krajowe ustalające, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat, i wprowadzające ułatwienia w zwalnianiu pracowników, którzy osiągnęli taki wiek — Zwolnienie przez pracodawcę publicznej kobiety, która osiągnęła 60 rok życia i posiada prawo do emerytury, uzasadnione dążeniem do promocji zatrudniania osób młodszych

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, które w celu promowania dostępu osób młodszych do zatrudnienia zezwalają pracodawcy na zwolnienie pracowników, którzy nabyli prawa emerytalne, w sytuacji gdy w przypadku kobiet wiek, z którym wiąże się nabycie takich praw, jest o pięć lat niższy niż w przypadku mężczyzn, stanowi dyskryminację bezpośrednią ze względu na płeć, która została zakazana we wspomnianej dyrektywie.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**

(Sprawa C-48/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy)

(2011/C 13/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Alcover San Pedro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Instalacje mogące mieć wpływ na emisję do powietrza, środowiska wodnego lub gleby oraz na zanieczyszczenie — Warunki udzielania pozwoleń dla istniejących instalacji

Sentencja

1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli lub, w odpowiednim sposobie, poprzez ponowne zbadanie warunków i, w odpowiednim przypadku, poprzez uaktualnienie pozwoleń na istniejące instalacje, aby najpóźniej do dnia 30 października 2007 r., instalacje te były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów prawa Unii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 omawianej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.04.2010.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 listopada 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Amtsgericht Stuttgart — Niemcy) — Bianca
Purrucker przeciwko Guillermo Vallésowi Pérezowi**

(Sprawa C-296/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Zawisłość sporu — Powództwo co do istoty dotyczące prawa do pieczy nad dzieckiem oraz wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dotyczący prawa do pieczy nad tym samym dzieckiem)

(2011/C 13/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Stuttgart — Wykładnia art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz. U. L 388, s. 1) — Właściwość sądu państwa członkowskiego do wydania rozstrzygnięcia co do istoty w przedmiocie skargi dotyczącej prawa do pieczy nad dzieckiem, którego miejsce zwykłego pobytu znajduje się w tym państwie, jeżeli do sądu innego państwa członkowskiego wniesiono uprzednio wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dotyczący tych samych stron postępowania i prawa do pieczy nad tym samym dzieckiem — Pojęcie „sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek”

Sentencja

Przepisy art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 nie znajdują zastosowania, jeżeli do sądu państwa członkowskiego, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek w celu uzyskania środków dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, zwrócono się jedynie o zastosowanie środków tymczasowych w rozumieniu art. 20 tego rozporządzenia, a do sądu innego państwa członkowskiego, który jest właściwy do rozpoznania sprawy co do istoty w rozumieniu tegoż rozporządzenia, zwrócono się później o zastosowanie takich samych środków, niezależnie od tego, czy mają one mieć charakter tymczasowy lub ostateczny.

Okoliczność, że do sądu państwa członkowskiego wpłynął pozew lub wniosek w ramach postępowania w sprawie środków tymczasowych lub że takie środki zostały zarządzane w ramach takiego postępowania, a z żadnego elementu zgłoszonego żądania lub wydanego orzeczenia nie wynika, że sąd, do którego zwrócono się o zarządzanie środków tymczasowych jest właściwy w rozumieniu rozporządzenia nr 2201/2003, nie musi wykluczać istnienia — ewentualnie dozwolonego w prawie krajowym tego państwa członkowskiego — żądania co do istoty związanego z żądaniem zarządzania środków tymczasowych i zawierającego elementy, które mogą wykazać, że sąd do którego je wniesiono, jest właściwy w rozumieniu tegoż rozporządzenia.

Jeżeli pomimo podjętych starań mających na celu uzyskanie informacji od strony, która powołuje się na zawisłość sporu, od sądu, do którego najpierw wniesiono pozew lub wniosek i od organu centralnego, sąd, do którego później wniesiono pozew lub wniosek, nie posiada żadnych danych pozwalających na ustalenie przedmiotu i podstawy żądania zgłoszonego w innym sądzie i mających w szczególności wykazać, że ten sąd jest właściwy zgodnie z rozporządzeniem nr 2201/2003 i gdy ze względu na szczególne okoliczności interes dziecka wymaga wydania orzeczenia, które może zostać uznane w państwach członkowskich innych niż państwo siedziby sądu, do którego później wniesiono pozew lub wniosek, sąd ten powinien — po upływie rozsądnego terminu na udzielenie odpowiedzi na przedstawione pytania — kontynuować rozpoznawanie zgłoszonego przed nim żądania. Długość takiego rozsądnego terminu powinna zostać ustalona z uwzględnieniem nadrzędnego interesu dziecka w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanego przypadku.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 lipca 2010 r. — Krasimir Asparuchow Estow, Monika Ljusien Iwanowa i Kemko International EAD przeciwko Ministerski sywet na Republika Byłgarija

(Sprawa C-339/10)

(2011/C 13/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asparuchow Estow, Monika Ljusien Iwanowa i Kemko International EAD

Strona pozwana: Ministerski sywet na Republika Byłgarija (rada ministrów Republiki Bułgarii)

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2010 r. Trybunał (ósma izba) uznał się oczywiście niewłaściwym do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny) (Bułgaria).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal in Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 29 września 2010 r. — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd przeciwko Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

(Sprawa C-474/10)

(2011/C 13/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal in Northern Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, FP McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Strona pozwana: Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy [2001/42] (¹), zgodnie z którą w sytuacji, gdy organ państwa, który przygotowuje plan objęty art. 3 sam jest organem, na którym spoczywa ogólna odpowiedzialność za realizację zadań w dziedzinie środowiska naturalnego w państwie członkowskim, państwo to może odmówić wyznaczenia na podstawie art. 6 ust. 3 organu, który ma być konsultowany, zgodnie z art. 5 i art. 6?
- 2) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy, zgodnie z którą w sytuacji, gdy organ państwa, który przygotowuje plan objęty art. 3 sam jest organem, na którym spoczywa ogólna odpowiedzialność za realizację zadań w dziedzinie środowiska naturalnego w państwie członkowskim, państwo członkowskie powinno zapewnić, że jako podmiot konsultacyjny wyznaczony zostanie później podmiot odrębny od tego organu?
- 3) Czy prawidłowa jest wykładnia dyrektywy, zgodnie z którą ustanowiony w art. 6 ust. 2 dyrektywy wymóg, aby organy, o których mowa w art. 6 ust. 3 i społeczeństwo, w rozumieniu art. 6 ust. 4, otrzymywały odpowiednio wczesną i realną możliwość, „we właściwych ramach czasowych” wyrażenia swojej opinii, może zostać przetransponowany do prawa krajowego za pośrednictwem przepisów, zgodnie z którymi organ odpowiedzialny za przygotowanie planu każdorazowo zatwierdza termin, w jakim opinie muszą zostać wyrażone, czy też przepisy transponujące dyrektywę same muszą określać termin, względne różne terminy dla różnych okoliczności, w jakich opinie takie muszą być wyrażone?

(¹) Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Dz.U. L 197, s. 30

**Skarga wniesiona w dniu 8 października 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Federalnej Republice
Niemiec**

(Sprawa C-486/10)

(2011/C 13/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i
C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Federalna Republika Niemiec naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 8 w związku z tytułami III–VI dyrektywy 92/50/EWG ⁽¹⁾ wskutek tego, że miasto Hamm zawarło bezpośrednio z Lippeverband umowy na usługi z dnia 30 lipca i dnia 16 grudnia 2003 r. w zakresie gromadzenia i odprowadzania ścieków oraz utrzymywania, obsługi, konserwacji i kontroli kanałów miasta Hamm bez uprzedniej publikacji ogłoszeń o zamówieniach o zasięgu europejskim;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy zamówień na usługi o charakterze odpłatnym w zakresie gromadzenia i odprowadzania ścieków oraz utrzymywania, obsługi, konserwacji i kontroli kanałów miasta Hamm, których to zamówień miasto udzieliło Lippeverband, ustawowemu związkowi zajmującemu się ściekami. Lippeverband jest podmiotem prawa publicznego odpowiedzialnym za wykonywanie ustawowo określonych zadań w zakresie gospodarki wodnej. Jego członkami są w około 25 % przedsiębiorstwa prywatne. Na mocy rozpatrywanych zamówień Lippeverband miał dnia 1 stycznia 2004 r. przejąć gromadzenie i odprowadzenie ścieków na obszarze miasta Hamm, w związku z czym miasto uiszczało opłatę określoną jako „składka w szczególnym interesie”. Dla celów wypełniania tego zadania miasto Hamm przenosi prawo do wyłącznego, ciągłego i ogólnego korzystania z jego urządzeń ściekowych, za co Lippeverband musi uiszczać rekompensatę.

Chociaż w przypadku spornych zamówień na usługi chodzi o zamówienia publiczne na usługi w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50/EWG, zostały one udzielone bezpośrednio Lippeverband bez przeprowadzenia formalnego postępowania w sprawie udzielenia zamówienia i bez ogłoszenia o zasięgu europejskim. Zamówienia te należy jednoznacznie zakwalifikować jako zamówienia na usługi o charakterze odpłatnym. Zostały one udzielone przez instytucję zamawiającą na czas określony, ich przedmiotem jest wykonanie usług w dziedzinie odprowadzania ścieków w rozumieniu kategorii 16 załącznika IA wspomnianej dyrektywy i znaczenie przekraczają one próg stosowania tej dyrektywy. Zawarcie umów powinno zatem być poprzedzone ogłoszeniem o zamówieniu na poziomie europejskim.

Wbrew stanowisku rządu federalnego przeniesienie świadczenia rozpatrywanych usług nie stanowi ani aktu związanego z organizacją państwa, ani udzielenia tak zwanego zamówienia „in-house”.

Po pierwsze, wątpliwe jest, czy związkowi zajmującemu się eksploatacją wody o mieszanym charakterze publiczno-prawnym, takiemu jak Lippeverband, z około 25-procentowym udziałem prywatnych członków można przekazać zadanie w ramach organizacji państwa z wyłączeniem zasad wspólnotowego prawa zamówień publicznych. Zdaniem Komisji akty związane z organizacją państwa, w odniesieniu do których przepisy o udzielaniu zamówień publicznych nie mają zastosowania, mogą mieć miejsce tylko pomiędzy zakładami publicznymi, których działalność służy wyłącznie interesowi powszechnemu. To, że związkowi zajmującemu się eksploatacją wody ustawowo powierza się zadania w dziedzinie gospodarki ściekami, nie zmienia także niczego w odniesieniu do okoliczności, iż Lippeverband nie jest częścią krajowego organu administracyjnego w rozumieniu prawa wspólnotowego. Jednakże niezależnie od kwestii tego, czy można przenieść na Lippeverband zadanie poprzez akt związany z organizacją państwa, w niniejszym przypadku nie występuje żadne tego typu przeniesienie zadania. Okoliczność, że miasto Hamm corocznie uiszcza wynagrodzenie za wykonywanie usług przez Lippeverband, kwalifikuje zamówienia jednoznacznie jako umowy o charakterze odpłatnym i wyklucza istnienie przeniesienia zadania w ramach administracji publicznej.

Po drugie, co się tyczy wyłączenia udzielenia tak zwanego zamówienia „in-house” spod zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych, wyjątek ten nie może mieć zastosowania według orzecznictwa Trybunału, gdy przedsiębiorstwo prywatne — nawet tylko w sposób mniejszościowy — uczestniczy w zakładzie, któremu powierzono zadanie. W takim przypadku instytucja zamawiająca nie może wykonywać takiej samej kontroli nad danym przedsiębiorstwem jak nad swoim własnymi służbami.

Z tych względów wynika, że występuje tutaj zamówienie na usługi publiczne o charakterze odpłatnym i nie mają zastosowania żadne przepisy ustanawiające odstępstwa. Tym samym Republika Federalna Niemiec naruszyła przepisy dyrektywy 92/50 wskutek bezpośredniego przydzielenia zadań w zakresie odprowadzania wód przez miasto Hamm.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Sąd Najwyższy (Rzeczpospolita Polska) w
dniu 12 października 2010 r. — postępowanie karne
przeciwko Łukaszowi Marcinowi Bondzie**

(Sprawa C-489/10)

(2011/C 13/29)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Łukasz Marcin Bonda

Pytanie prejudycjalne

Jaki jest charakter prawny sankcji przewidzianej w art. 138 rozporządzenia Komisji Wspólnot Europejskich Nr 1973/2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady zastosowania rozporządzenia Komisji Nr 1782/2003 w sprawie systemów wsparcia przewidzianych w tytułach IV i IVa tego rozporządzenia oraz wykorzystania gruntów zarezerwowanych do produkcji surowców (Dz. U. WE L 345 z 20. 11. 2004 r., s. 1), polegającej na pozbawieniu rolnika dopłat bezpośrednich w kolejnych latach następujących po roku, w którym rolnik złożył nieprawdziwe oświadczenie co do wielkości areału stanowiącego podstawę dopłat bezpośrednich?

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-490/10)**

(2011/C 13/30)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Gómez-Leal, J. Rodrigues, L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie unieważnienia rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 617/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 736/96 ⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE, Euratom) nr 617/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r., którym Rada ustanowiła wspólne ramy dla zgłaszania Komisji informacji na temat projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej. Omawiane rozporządzenie zostało przyjęte przez Radę w oparciu o dwojaką podstawę prawną art. 337 TFUE i art. 187 EA. Zdaniem Parlamentu wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, z tego względu, iż przepisy będące przedmiotem zaskarżonego rozporządzenia objęte są zakresem uprawnień Unii w dziedzinie energetyki szczegółowo uregulowanych przez art. 194 TFUE. Owe przepisy powinny więc być przyjęte na podstawie wspomnianego art. 194 ust. 2 zgodnie ze zwykłą ustanowioną w nim procedurą ustawodawczą, a nie na podstawie art. 337 TFUE, który nie przewiduje żadnej formy udziału Parlamentu. Ponadto

Parlament stoi na stanowisku, że nie było konieczne w celu wydania rozpatrywanych środków oparcie się również na art. 187 EA.

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz (Austria) w dniu 14 października 2010 r. — Immobilien Linz GmbH & Co KG przeciwko Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr**(Sprawa C-492/10)**

(2011/C 13/31)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd krajowy**

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Immobilien Linz GmbH & Co KG.

Strona pozwana: Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr

Pytanie prejudycjalne

Czy przejście strat spółki przez jedynego wspólnika, osobę prawną prawa publicznego, której przedstawicielowi właściwy organ zlecił coroczne zagwarantowanie dodatkowego wkładu wniesionego przez wspólnika na pokrycie strat w wysokości kwoty zaplanowanej w tym celu przed rozpoczęciem roku gospodarczego w przyjętym przez spółkę projekcie budżetu lub planie gospodarczym, zwiększa majątek tej spółki w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 69/335/EWG ⁽¹⁾ (odpowiadającego art. 3 lit. h) dyrektywy 2008/7/WE)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, s. 25)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 15 października 2010 r. — M.E. i in. przeciwko Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform**(Sprawa C-493/10)**

(2011/C 13/32)

*Język postępowania: angielski***Sąd krajowy**

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M.E. i in.

Strona pozwana: Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przenoszące państwo członkowskie jest zobowiązane na podstawie dyrektywy Rady (WE) nr 343/2003⁽¹⁾ do oceny przestrzegania przez przyjmujące państwo członkowskie art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dyrektyw Rady 2003/9/WE⁽²⁾, 2004/83/WE⁽³⁾ i 2005/85/EC⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003?
- 2) W razie udzielania odpowiedzi twierdzącej i jeżeli stwierdzono, że przyjmujące państwo członkowskie nie przestrzega jednego lub większej liczby tychże przepisów, czy przenoszące państwo członkowskie jest zobowiązane do przyjęcia odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 14 października 2010 r. — X NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-498/10)

(2011/C 13/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X NV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że ma miejsce ograniczenie swobodnego świadczenia usług, gdy

odbiorca usługi świadczonej przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim na podstawie przepisów państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę usługobiorca i w którym jest świadczona usługa, jest zobowiązany do dokonania poboru u źródła podatków od wynagrodzenia należnego za rzeczoną usługę, podczas gdy ów obowiązek dokonania poboru u źródła nie powstaje, gdy dotyczy to usługodawcy mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim, co usługobiorca?

- 2a) Jeżeli odpowiedź na powyższe pytanie brzmi w ten sposób, że przepis, który przewiduje opodatkowanie usługobiorcy prowadzi do ograniczenia swobodnego świadczenia usług, to czy wówczas takie ograniczenie może być uzasadnione koniecznością zagwarantowania poboru i windykacji podatków od spółek zagranicznych, które tylko na krótki okres zatrzymują się w Niderlandach i które trudno jest kontrolować, co czyni problematycznym realizację kompetencji podatkowych przyznanych Niderlandom?

- 2b) Czy w tym wypadku ma znaczenie, że przepis w późniejszym stadium okoliczności faktycznych niż w niniejszej sprawie został zmieniony w ten sposób, iż następuje jednostronne zrzeczenie się poboru podatku, ponieważ nie mógł on być dokonany w sposób prosty i skuteczny?

- 3) Czy przepis ten, z uwzględnieniem możliwości, jakie w szczególności oferuje dyrektywa 76/308/EWG⁽¹⁾ w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących podatków, idzie dalej, niż jest to konieczne?

- 4) Czy dla odpowiedzi na powyższe pytania ma znaczenie, czy podatek należny od wynagrodzenia w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę usługobiorca, może być zaliczony na poczet podatku należnego od wynagrodzenia w tym innym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych (Dz.U. L 73, s. 18).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 19 października 2010 r. — Vlaamse Oliemaatschappij przeciwko F.O.D. Financiën

(Sprawa C-499/10)

(2011/C 13/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vlaamse Oliemaatschappij

Strona pozwana: F.O.D. Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z dawnym art. 21 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾, który jest obecnie zawarty w art. 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽²⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z art. 202 i art. 157 ust. [1] lit. b) tej dyrektywy, państwa członkowskie mogą postanowić, że właściciel składu innego niż celny ponosi bezwzględnie odpowiedzialność solidarną za podatki, które są należne od właściciela towarów zobowiązanego do zapłaty podatku z tytułu odpłatnej dostawy, także wtedy, gdy właściciel składu działa w dobrej wierze albo gdy nie można mu zarzucić ani błędu, ani niedbalstwa (art. 51a § 3 WBTW (belgijskiego kodeksu o podatku od wartości dodanej))?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady (77/388/EWG) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 21 października 2010 r. — Partrederiet Sea Fighter przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-505/10)

(2011/C 13/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Partrederiet Sea Fighter

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 92/81/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych należy interpretować w ten sposób, że oleje mineralne dostarczane do użytku w koparce, która jest na stałe zamontowana na statku, lecz, ze względu na posiadanie własnego silnika i zbiornika paliwa, funkcjonuje niezależnie od silnika napędzającego statek, są, w okolicznościach takich jak okoliczności niniejszej sprawy, zwolnione z podatku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Firenze (Włochy) w dniu 25 października 2010 r. — Denise Bernardi reprezentowana przez Katię Mecacci przeciwko Fabiowi Bernardiemu

(Sprawa C-507/10)

(2011/C 13/36)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Denise Bernardi, reprezentowana przez Katię Mecacci

Strona pozwana: Fabio Bernardi

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 2, art. 3 i art. 8 decyzji ramowej Rady z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 392 ust. 1a włoskiego kodeksu postępowania karnego, w zakresie w jakim przepis ten nie przewiduje po stronie prokuratora obowiązku wystąpienia o wcześniejsze w stosunku do rozprawy sądowej przesłuchanie i zbadanie pokrzywdzonej małoletniej ofiary według zasad postępowania incydentalnego oraz przepisom takim jak art. 394 kodeksu postępowania karnego, który nie przewiduje aby sama pokrzywdzona małoletnia ofiara mogła odwołać się do sądu w przedmiocie odmownej decyzji prokuratora dotyczącej jej wniosku o przyjęcie od niej zeznań według odpowiednich zasad postępowania incydentalnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky w dniu 2 listopada 2010 r. — Wolf Naturprodukte GmbH przeciwko Sear spol. s r. o.

(Sprawa C-514/10)

(2011/C 13/37)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wolf Naturprodukte GmbH

Strona pozwana: Sear spol. s r. o.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 66 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I”) należy interpretować w ten sposób, że aby rozporządzenie Bruksela I miało zastosowanie, konieczne jest, by w chwili wydania orzeczenia rozporządzenie to obowiązywało zarówno w państwie, którego sąd wydał orzeczenie, jak i w państwie, w którym strona wnosi o uznanie i wykonanie tego orzeczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2010 — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-516/10)**

(2011/C 13/38)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Montaguti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy § 5 w związku z § 2 ust. 3 i 4 oraz § 6 ust. 2 lit. g) VGVG, Republika Austrii naruszyła art. 49 i 63 TFUE;
- stwierdzenie, że utrzymując w mocy § 6 ust. 2 lit. d) w związku z § 2 ust. 3 i 4 VGVG, Republika Austrii naruszyła art. 49 i 63 TFUE
- obciążenie Republiki Austrii kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja nie przeczy, że państwa członkowskie mogą ograniczyć nabywanie gruntów ze względów interesu ogólnego. Przytoczone w żądaniach przepisy Vorarlberger Grundverkehrsgesetzes (ustawy kraju związkowego Vorarlberg o obrocie gruntami, zwanej dalej „VGVG”) stanowią jednak nieproporcjonalne ograniczenie swobody przepływu kapitału oraz swobody przedsiębiorczości.

W szczególności nieproporcjonalna jest tzw. Interessentenregel (reguła zainteresowanego), zgodnie z którą VGVG przy nabywaniu gruntów rolnych przyznaje rolnikom pozycję uprzywilejowaną wobec nierolników. Dalsze rolnicze użytkowanie gruntów może być zagwarantowane przykładowo również wtedy, gdy potencjalny nabywca będzie miał wolę długoterminowego przedłużenia dzierżawy gruntu dotychczasowemu dzierżawcy.

Nie jest zrozumiałe również, dlaczego reguła zainteresowanego ma zastosowanie również wtedy, gdy dotychczasowy właściciel wnosi grunt jako aport do przedsiębiorstwa lub fundacji, choć zapewnione jest dalsze użytkowanie rolnicze.

Zdaniem Komisji nieproporcjonalne jest również, że wspomniana reguła zainteresowanego jest stosowana ponownie, jeżeli do sprzedaży nie dojdzie z przyczyn, które nie leżą po stronie sprzedawcy.

W końcu Komisja zarzuca, że VGVG nie przewiduje żadnego uregulowania, które przy braku zainteresowania rolników zagospodarowaniem gruntu rolnego pozwoli na jego sprzedaż bez zobowiązania nabywcy do jego rolniczego użytkowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 2 listopada 2010 r. — Yeda Research i Development Company Ltd, Aventis Holdings Inc przeciwko Comptroller-General of Patents

(Sprawa C-518/10)

(2011/C 13/39)

*Język postępowania: angielski***Sąd krajowy**

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yeda Research i Development Company Ltd, Aventis Holdings Inc

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents

Pytania prejudycjalne

Jeśli kryteria dla oceny, czy produkt jest „chroniony patentem podstawowym pozostającym w mocy” w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 469/2009 ⁽¹⁾ obejmują, wyłącznie albo między innymi, ocenę, czy dostarczenie produktu naruszyłoby patent podstawowy, to czy dla dokonania stosownej analizy ma znaczenie to, czy naruszenie nastąpiło bezpośrednio czy przez pomocnictwo w świetle art. 26 porozumienia dotyczącego patentu wspólnotowego, wdrożonego w Zjednoczonym Królestwie za pośrednictwem art. 60 ust. 2 Patents Act 1977 oraz w świetle odpowiednich przepisów w prawie innych państw członkowskich Wspólnoty?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari w dniu 27 października 2010 r. — Giovanni Colapietro przeciwko Ispettorato Centrale Repressioni Frodi

(Sprawa C-519/10)

(2011/C 13/40)

*Język postępowania: włoski***Sąd krajowy**

Tribunale di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Giovanni Colapietro.

Strona pozwana: Ispettorato Centrale Repressioni Frodi.

Pytania prejudycjalne

Tribunale di Bari zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości celem wydania orzeczenia w przedmiocie następujących pytań:

- 1) Jaki jest zakres rozporządzenia (EWG) nr 822/87 ⁽¹⁾, a w szczególności jego zakres terytorialny i czasowy oraz jakie jest jego „ratio legis” z punktu widzenia sankcji w odniesieniu do roku winiarskiego 1993/94, którego dotyczą okoliczności faktyczne w rozpatrywanej sprawie?
- 2) Czy jest prawdą, że wyżej wskazane rozporządzenie (EWG) nr 822/87, w zakresie jego art. 39, zostało wykonane — w odniesieniu do wskazanego roku winiarskiego — przez rozporządzenie (EWG) nr 343/94 ⁽²⁾ z dnia 15 lutego 1994 r. i zostało przez nie zastąpione?
- 3) Czy zastosowanie kary w wysokości 390 250 000 ITL, obecnie 201 547,30 EUR (dwieście jeden tysięcy pięćset czterdzieści siedem euro trzydzieści centymów) w związku z zaniechaniem dostarczenia dla celów obowiązkowej destylacji — w roku winiarskim 1993/94 — 7 804,87 hektolitrów wina stołowego, przy czym ilość ta została obliczona poprzez zastosowanie do ilości wyprodukowanego wina zawierającego osad drożdżowy, a mianowicie 15 155 hektolitrów (przy wydajności 126 l/ha na podstawie stawki obowiązującej dla dostarczenia do obowiązkowej destylacji wynoszącej 51,5 % wynikającej z rozporządzenia (EWG) nr 610/94 ⁽³⁾) jest nieproporcjonalne wobec okoliczności faktycznych i narusza zasadę słuszności kary, wielokrotnie sformułowanej przez Trybunał?

⁽¹⁾ Dz.U. L 84, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 44, s. 9

⁽³⁾ Dz.U. L 77, s. 12

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-29/05 Deltafina przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 listopada 2010 r. przez Deltafina SpA

(Sprawa C-537/10 P)

(2011/C 13/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deltafina SpA (przedstawiciele: J.F. Bellis i F. Di Gianni, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- zmiana zaskarżonego wyroku w części, w której utrzymuje grzywnę nałożoną na Deltafinę, poprzez uchylenie lub — posiłkowo — obniżenie tej grzywny;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której nakłada grzywnę na Deltafinę, lub — posiłkowo — obniżenie tej grzywny;

- obciążenie Komisji kosztami, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w jego uzasadnieniu dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy, jako zarzut główny, dotyczy tego, że Sąd nie uwzględnił zasady równego traktowania, nie rozpatrując odpowiednio zarzutu wnoszącej odwołanie dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu nałożonej grzywny.

W uzasadnieniu tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja przyjęła wobec Deltafiny wyższą kwotę wyjściową grzywny na podstawie okoliczności, że Deltafina była największym nabywcą tytoniu przetworzonego w Hiszpanii. Natomiast grzywna nałożona na inne przedsiębiorstwa uczestniczące w naruszeniu (w tym spółkę siostrzaną Deltafiny — Taes) została ustalona wyłącznie na podstawie ich pozycji na rynku surowca tytoniowego w Hiszpanii, to jest na rynku, na którym naruszenie miało miejsce. Grzywna nałożona na Deltafinę narusza zasadę równego traktowania, gdyż Cetarsa i przedsiębiorstwa Dimon/Agroexpansion i Standard/WWTE również były przedsiębiorstwami powiązanymi wertykalnie i posiadały istotne pozycje na rynku tytoniu przetworzonego w Hiszpanii. Okoliczność ta nie została uwzględniona przy ustalaniu ich grzywien. Tymczasem ustalając grzywnę nałożoną na Deltafinę, Komisja wzięła pod uwagę czynnik, którego nie zastosowano wobec innych przedsiębiorstw.

- 2) Zarzut drugi, mający charakter posiłkowy wobec pierwszego, zgodnie z którym Sąd błędnie zastosował pojęcie „przedsiębiorstwo”, o którym mowa w art. 81 WE, odrzucając w sprzecznej i niezgodnej z prawem argumentacji zarzut wnoszącej odwołanie dotyczący braku przyznania Deltafinie tej samej obniżki grzywny co spółce siostrzanej Taes w następstwie wspólnego wniosku o uprzywilejowane traktowanie złożonego przez Taes i Deltafinę pod przewodnictwem ich spółki dominującej Universal.

W uzasadnieniu tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zastosował pojęcie „przedsiębiorstwo”, o którym mowa w art. 81 WE, odbiegając od orzecznictwa sądów europejskich w tej materii, w szczególności wynikającego z wyroku w sprawie C-97/08 P Akzo. Zawiadomienie Komisji z 1996 r. w sprawie nienakładania lub obniżania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. C 207, s. 4) powinno było zostać zastosowane do przedsiębiorstwa Taes/Deltafina jako całości, a nie odrębnie do dwóch spółek, gdyż zawiadomienie to ma zastosowanie do „przedsiębiorstw”, a nie do pojedynczych osób prawnych. W końcu wnosząca odwołanie twierdzi, że argumenty podane przez Komisję w celu odmówienia Deltafinie obniżki grzywny przyznanej Taes są bezzasadne. Uważa ona, że w świetle takich argumentów Deltafina i Taes tworzyły jedno przedsiębiorstwo i z tego powodu Deltafina powinna była uzyskać taką samą obniżkę grzywny jak Taes.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2010 r. — Codorniu Napa przeciwko OHIM — Bodegas Ontañón (ARTESA NAPA VALLEY)

(Sprawa T-35/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ARTESA NAPA VALLEY — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ARTESO i wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy LA ARTESA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 13/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Codorniu Napa, Inc. (Napa, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci X. Fàbrega Sabaté i M. Curell Aguilà, następnie adwokaci M. Curell Aguilà i J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bodegas Ontañón, SA (Quel, La Rioja, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Grimau Muñoz i J. Villamor Muguerra)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 listopada 2007 r. (sprawa R 747/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bodegas Ontañón, SA a Codorniu Napa, Inc.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Codorniu Napa, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-95/08) ⁽¹⁾

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — System pomocy produkcyjnej w sektorze przetworów owocowo-warzywnych — Nadzwyczajne środki wsparcia w sektorze wołowiny — System premii tytoniowych)

(2011/C 13/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Aiello i G. Palmieri, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Jimeno Fernández i D. Nardi, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata F. Ruggeriego Laderchiego)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. 2008, L 18, s. 121), w zakresie w jakim wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Republikę Włoską w sektorach: przetworów owocowo-warzywnych, wołowiny i surowca tytoniowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-113/08) ⁽¹⁾

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Pomoc na rzecz produkcji oliwy z oliwek — Pomoc związana z powierzchnią uprawy roślin)

(2011/C 13/44)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: F. Jimeno Fernández, pełnomocnik)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. 2008, L 18, s. 12), w zakresie w jakim dotyczy ona niektórych wydatków poniesionych przez Królestwo Hiszpanii w sektorach oliwy z oliwek i uprawy roślin.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2010 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-9/09 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Wniosek o zwrot mienia osobistego — Doręczenie decyzji o oddaleniu zażalenia w innym języku niż język, w którym zostało sporządzone zażalenie — Skarga wniesiona po terminie — Brak ustosunkowania się do jednego z żądań przedstawionych w pierwszej instancji)

(2011/C 13/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 4 listopada 2008 r., wydanego w sprawie F-133/06 (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie F-133/06 (dotychczas nieopublikowane w Zbiorze) zostaje uchylone w zakresie w jakim nie zawiera ono rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieistnienia decyzji, która została zaskarżona w pierwszej instancji.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Skarga zostaje oddalona w zakresie w jakim miała na celu stwierdzenie nieistnienia spornej decyzji.
- 4) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w ramach niniejszej instancji. Koszty postępowania w pierwszej instancji, które zakończyły się wydaniem ww. postanowienia w sprawie Marcuccio przeciwko Komisji zostają pokryte zgodnie z ustaleniami zawartymi w pkt 2 sentencji tego postanowienia.

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2010 r. — Nike International przeciwko OHIM — Muñoz Molina (R10)

(Sprawa T-137/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego R10 — Niezarejestrowany słowny krajowy znak towarowy R10 — Przeniesienie prawa do krajowego znaku towarowego — Błąd proceduralny)

(2011/C 13/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Nike International Ltd (Beaverton, Oregon, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Aurelio Muñoz Molina (Petrer, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 stycznia 2009 r. (sprawa R 551/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy DL Sports & Marketing Ltda a Aureliem Muñozem Moliną.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 21 stycznia 2009 r. (sprawa R 551/2008-1).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron ponosi swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2010 r. — OHIM przeciwko Simõesowi Dos Santosowi

(Sprawa T-260/09 P) (¹)

(Odwołanie — Odwołanie wzajemne — Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Srowadzenie do zera i ponowne obliczanie kapitału punktów za osiągnięcia — Wykonanie wyroku Sądu — Powaga rzeczy osądzonej — Podstawa prawna — Brak mocy wstecznej — Uzasadnione oczekiwania — Szkoda materialna — Utrata szansy na awans — Krzywda)

(2011/C 13/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: I. de Medrano Caballero, pełnomocnik, wspierany przez adwokata D. Waelbroecką)

Druga strona postępowania: Manuel Simões Dos Santos (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Creus Carreras)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie F-27/08 Simões Dos Santos przeciwko OHIM, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Punkty 2–5 sentencji wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie F-27/08 Simões Dos Santos przeciwko OHIM, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, zostają uchylone.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie i odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 3) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Deutsche Bahn przeciwko OHIM (Horyzontalne połączenie kolorów szarego i czerwonego)

(Sprawa T-404/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego horyzontalne połączenie kolorów szarego i czerwonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 13/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern i B. Weichhaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2009 r. (sprawa R 379/2009-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia kolorowego, przedstawiającego połączenie kolorów szarego i czerwonego jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Deutsche Bahn AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. — Deutsche Bahn przeciwko OHIM (Wertykalne kolorów szarego i czerwonego)

(Sprawa T-405/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego wertykalne połączenie kolorów szarego i czerwonego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 13/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern i B. Weichhaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2009 r. (sprawa R 372/2009-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia kolorowego, przedstawiającego połączenie kolorów szarego i czerwonego jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Bahn AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2010 r. — Victoria Sánchez przeciwko Parlamentowi i Komisji

(Sprawa T-61/10) (¹)

(Skarga na bezczynność — Niepodjęcie środków — Wniosek o wydanie nakazu — Wniosek o zastosowanie środków ochronnych — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiejkolwiek podstawy prawnej)

(2011/C 13/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fernando Marcelino Victoria Sánchez (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo N. Domínguez Varela, następnie P. Suarez Plácido, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Lorenz, N. Görlitz i P. López-Carceller, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i I. Martínez del Peral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na bezczynność zmierzająca do stwierdzenia, że Parlament Europejski i Komisja bezprawnie zaniechały udzielenia odpowiedzi na pismo skarżącej z dnia 6 października 2009 r., wniosek o wydanie nakazu i wniosek o zastosowanie środków ochronnych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) *Fernando Marcelino Victoria Sánchez* pokrywa koszty postępowania.
- 3) *Umarza się postępowanie w sprawie wniosku Ignacia Ruipérez Aguirrego i stowarzyszenia ATC Petition o przystąpienie do sprawy w charakterze interwenientów.*

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010, str. 58.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Maftah przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/09)

(2011/C 13/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elmabruk Maftah (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Grieves, Barrister i A. McMurdie, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 1330/2008 (¹) w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie pozwanej natychmiastowego usunięcia nazwiska skarżącego z załącznika do wspomnianego rozporządzenia;
- obciążenie pozwanej i/lub Rady Unii Europejskiej obowiązkiem zapłaty, oprócz swoich kosztów postępowania, również kosztów poniesionych przez skarżącego oraz kwot udostępnionych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi wnoszący ją domaga się stwierdzenia nieważności rozporządzenia (WE) Komisji nr 1330/2008 na podstawie art. 263 TFUE w zakresie w jakim jego nazwisko zostało umieszczone na liście osób i podmiotów, wobec których stosowane są określone środki restrykcyjne.

Celem uzasadnienia skargi wnoszący ją podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, Komisja nigdy nie przeprowadziła niezależnej kontroli dotyczącej przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 (²) i nie przedstawiła w tym względzie żadnych przyczyn lub dowodów.

Poza tym, Komisja nie przedstawiła skarżącemu żadnego uzasadnienia i następnie nie poinformowała go o żadnych odpowiednich przyczynach umieszczenia jego nazwiska w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002, co w świetle europejskiej konwencji praw człowieka stanowi naruszenie prawa skarżącego do skutecznej ochrony sądowej, jego prawa do obrony oraz naruszenie prawa własności.

Wreszcie, pozostawienie nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 jest nieracjonalne, ponieważ: i) nie istniały powody spełniające kryteria umieszczenia we wspomnianym załączniku; ii) rząd Zjednoczonego Królestwa uważa, że skarżący już nie spełnia stosujących się kryteriów oraz iii) zostało wydane orzeczenie przez specjalny sąd brytyjski, zgodnie z którym Libyan Islamic Fighting Group nie przystąpiła do sieci Al-Kaida i nie wszystkie osoby będące członkami Libyan Islamic Fighting Group przyjmują ideologię przemocy Al-Kaidy dotyczącą światowego dżihadu.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1330/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. zmieniające po raz 103. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami (Dz.U. L 345, s. 60).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Elost przeciwko Komisji

(Sprawa T-102/09)

(2011/C 13/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abdelrazag Elost (Pinner, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Grieves, Barrister i A. McMurdie, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 1330/2008 (¹) w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie pozwanej natychmiastowego usunięcia nazwiska skarżącego z załącznika do wspomnianego rozporządzenia;

— obciążenie pozwanej i/lub Rady Unii Europejskiej obowiązkiem zapłaty, oprócz swoich kosztów postępowania, również kosztów poniesionych przez skarżącego oraz kwot udostępnionych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi wnoszący ją domaga się stwierdzenia nieważności rozporządzenia (WE) Komisji nr 1330/2008 na podstawie art. 263 TFUE w zakresie w jakim jego nazwisko zostało umieszczone na liście osób i podmiotów, wobec których stosowane są określone środki restrykcyjne.

Celem uzasadnienia skargi wnoszący ją podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, Komisja nigdy nie przeprowadziła niezależnej kontroli dotyczącej przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 ⁽²⁾ i nie przedstawiła w tym względzie żadnych przyczyn lub dowodów.

Poza tym, Komisja nie przedstawiła skarżącemu żadnego uzasadnienia i następnie nie poinformowała go o żadnych odpowiednich przyczynach umieszczenia jego nazwiska w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002, co w świetle europejskiej konwencji praw człowieka stanowi naruszenie prawa skarżącego do skutecznej ochrony sądowej, jego prawa do obrony oraz naruszenie prawa własności.

Wreszcie, pozostawienie nazwiska skarżącego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 jest nieracjonalne, ponieważ: i) nie istniały powody spełniające kryteria umieszczenia we wspomnianym załączniku; ii) rząd Zjednoczonego Królestwa uważa, że skarżący już nie spełnia stosujących się kryteriów oraz iii) zostało wydane orzeczenie przez specjalny sąd brytyjski, zgodnie z którym Libyan Islamic Fighting Group nie przystąpiła do sieci Al-Kaida i nie wszystkie osoby będące członkami Libyan Islamic Fighting Group przyjmują ideologię przemocy Al-Kaidy dotyczącą światowego dżihadu.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1330/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. zmieniające po raz 103. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami (Dz.U. L 345, s. 60).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2010 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-488/10)

(2011/C 13/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2010) 5229 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie cofnięcia części wkładu Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) z tytułu jednolitego dokumentu programowania celu nr 1 na rzecz wspólnotowej interwencji strukturalnej w regionie Martyniki we Francji. Decyzja ta cofa cały wkład EFRR, który przyznano na realizację dużego projektu „Village de vacances Club Méditerranée-Les Boucaniers” w wysokości 12 460 000 EUR.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym twierdzi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane ⁽¹⁾, uznając, że zamówienia udzielone na roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” stanowiły zamówienia subwencjonowane bezpośrednio w wysokości ponad 50 % przez instytucje zamawiające. Faktycznie zamówienia te były subwencjonowane jedynie w wysokości 29,29 % kosztów przedsięwzięcia. Ulgi podatkowe, z których skorzystali wspólnicy spółek prywatnych ze względu na ich inwestycje w przedsięwzięcie, nie mogą stanowić subwencji w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 93/37/EWG.

W składającym się z dwóch części zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG, uznając, że zamówienie na roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” dotyczyło robót budowlanych w zakresie obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych w rozumieniu tego przepisu.

Skarżąca uważa po pierwsze, że Komisja powinna była uwzględnić ogólną klasyfikację działalności gospodarczej we Wspólnotach Europejskich (NACE), ustanowioną w rozporządzeniu nr 3037/90⁽¹⁾, do której odsyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG. W systematyce tej rozróżniono z jednej strony działalność hotelarską i restauracyjną, a z drugiej strony działalność związaną z rekreacją, kulturą i sportem.

Po drugie, skarżąca stoi na stanowisku, że art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG odnosi się do zamówień, które ze swej natury objęte są tradycyjnymi potrzebami instytucji zamawiających, a więc dotyczy obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych, które są dostępne dla wszystkich, a nie są zastrzeżone tylko dla klientów prywatnych.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia przewidzianemu w art. 296 ust. 2 TFUE, nie przedstawiając w sposób jasny i jednoznaczny powodów, dla których roboty w zakresie renowacji i powiększenia „Club Méditerranée-Les Boucaniers” dotyczyły budowy obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG.

W zarzucie czwartym skarżąca podnosi posiłkowo, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, przyjmując stawkę korekty wynoszącą 100 % subwencji EFRR, podczas gdy roboty w zakresie obiektów sportowych i wypoczynkowych stanowią nieco poniżej 10 % przedsięwzięcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 54.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 z dnia 9 października 1990 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 293, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2010 r. — SNCF przeciwko OHIM — Infotrafic (infotrafic)

(Sprawa T-491/10)

(2011/C 13/54)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Reynaud)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Infotrafic SA (Ermont, Francja)

Żądania strony skarżącej

- zmiana pkt 16–23 decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie R 1268/2009-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „infotrafic” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 38, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 926 815

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Infotrafic SA

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na to, że badanie złożonego wspólnotowego znaku towarowego, którego jeden z elementów jest pozbawiony charakteru odróżniającego lub posiada wątpliwy charakter odróżniający, powinno dotyczyć każdego elementu oddzielnie; naruszenie obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2010 r. — Viktor Uspaskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-507/10)

(2011/C 13/55)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Uspaskich (Kėdainiai, Litwa) (przedstawiciele: Vytautas Sviderskis, adwokat, i Stanislovas Tomas, doradca prawny)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego P7_TA(2010)0296 z dnia 7 września 2010 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Viktora Uspaskicha;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego zadośćuczynienia za szkody niematerialne w kwocie 10 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze skarżący utrzymuje, że strona pozwana naruszyła jego prawo do obrony oraz zasadę dobrej administracji w postępowaniu 2009/2147 (IMM). Parlament Europejski odmówił przesłuchania skarżącego w procedurze dotyczącej uchylenia jego immunitetu zarówno przed komisją do spraw prawnych, jak i na posiedzeniu plenarnym. Nie wziął pod uwagę większości argumentów skarżącego i nie ustosunkował się do nich.

Po drugie Parlament Europejski wydał zaskarżoną decyzję w oparciu o błędną podstawę prawną i naruszył art. 9 ust. 1 lit. a) Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej przez to, że oparł się na oczywiście błędnej wykładni art. 62 ust. 1 i 2 litewskiej konstytucji. Skarżący powołuje się na wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06 Gollnisch przeciwko Parlamentowi, w którym Sąd uznał, że Parlament Europejski popełnił analogiczne naruszenie.

Po trzecie strona pozwana naruszyła zasadę *fumus persecutionis* oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie przy jej analizie. Strona pozwana całkowicie zignorowała swe wcześniejsze decyzje dotyczące zasady *fumus persecutionis*. Ponadto Parlament Europejski nie wziął pod uwagę okoliczności, że w chwili wydania decyzji o wszczęciu postępowania karnego lider polityczny nie ponosił odpowiedzialności za naruszenia związane z administracją i że materiały z dochodzenia wstępnego zostały opublikowane.

Po czwarte strona pozwana naruszyła prawo skarżącego do przedstawienia wniosku o obronę immunitetu na podstawie art. 6 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Strona pozwana odmówiła zbadania wniosku skarżącego, w ramach którego bronił on swego immunitetu, powołując się na okoliczność, że zarządzone wobec niego środki zapobiegawcze w postaci kaucji w kwocie 436 000 EUR jest nieproporcjonalny do ewentualnej maksymalnej grzywny grożącej za przestępstwo karne, o której jest oskarżany.

**Skarga wniesiona w dniu 22 października 2010 —
Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji**

(Sprawa T-511/10)

(2011/C 13/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermitzakis, *avocats*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej z dnia 12 sierpnia 2010 r. (sygnatura SG.E.3/FM/MIP/mbp/psi — Ares(2010) 508190 — 12/08/2010) w sprawie odrzucenia wniosku o dokonanie przeglądu złożonego przez skarżącą w piśmie z dnia 31 grudnia 2009 r., które wpłynęło w dniu 5 stycznia 2010 r. (sygnatura GESTDEM 2009/4890) i

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 12 sierpnia 2010 r. (sygnatura SG.E.3/FM/MIP/mbp/psi — Ares(2010) 508190 — 12/08/2010) odrzucającej wniosek o dokonanie przeglądu, złożony przez skarżącą w piśmie z dnia 31 grudnia 2009 r., które wpłynęło w dniu 5 stycznia 2010 r. (sygnatura 2009/4890), w którym na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾ skarżąca wnosiła o dokonanie przeglądu stanowisk przyjętych przez Urząd Publikacji Unii Europejskiej w swoim piśmie z dnia 11 grudnia 2009 r., w odpowiedzi na pierwszy wniosek skarżącej z dnia 9 października 2009 r., w sprawie dostępu do wszystkich zapytań o cenę dotyczących wszystkich części umów ramowych Urzędu Publikacji nr 6011, 6102, 6103, 6020, 6121, 6031 (z wyjątkiem pozycji nr 4) i 10030.

Na poparcie swoich wniosków skarżąca twierdzi, że pozwana nie przeprowadziła indywidualnego badania dokumentów, o których mowa we wniosku. Ponadto skarżąca twierdzi, że wskazane przez pozwaną uzasadnienia dotyczące ochrony polityki gospodarczej Unii Europejskiej, ochrony interesów handlowych i względów bezpieczeństwa publicznego należy odrzucić jako całkowicie bezpodstawne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2010 r. — Hamberger
Industriewerke przeciwko OHIM (Atrium)**

(Sprawa T-513/10)

(2011/C 13/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hamberger Industriewerke GmbH (Stephanskirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Schmidpeter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

— obciążenie OHIM i Blueshore Management S.A. kosztami postępowania.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie R 291/2010-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Atrium” dla towarów z klas 19 i 27.

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ rozpatrywany znak ma charakter odróżniający i nie jest czysto opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2010 r. — Fruit of the Loom przeciwko OHIM — Blueshore Management (FRUIT)

(Sprawa T-514/10)

(2011/C 13/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fruit of the Loom, Inc. (Bowling Green, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister, i V.G. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Blueshore Management S.A. (Cernusco Sul Naviglio, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 sierpnia 2010 r. w sprawie R 1686/2008-4; oraz

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: słowny znak towarowy „FRUIT” dla towarów z klas 18, 24 i 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 745216

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Blueshore Management

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie częściowego wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę następujących okoliczności: (i) sposobu przedstawienia i znaczenia słowa „FRUIT” w znakach towarowych zaprezentowanych w dowodach używania właściciela; (ii) dowodu, iż właściciel nieformalnie wprowadzał swoje produkty na rynek pod nazwą „FRUIT”, często stosując ten znak słownie w kontaktach i transakcjach z klientami; oraz (iii) dowodu, iż właściciel używał znaku „FRUIT” w ramach swojej komercyjnej witryny internetowej.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2010 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-516/10)

(2011/C 13/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i B. Cabouat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 5724 wersja ostateczna z dnia 23 sierpnia 2010 r. dotyczącej zastosowania korekt finansowych w odniesieniu do pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR przyznanej na rzecz programu inicjatywy wspólnotowej CCI 2000.FR.060.PC.001 (Francja — LEADER+);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 5724 wersja ostateczna z dnia 23 sierpnia 2010 r. dotyczącej zastosowania korekt finansowych w odniesieniu do pomocy z Sekcji Orientacji EFOGR przyznanej na rzecz programu inicjatywy wspólnotowej CCI 2000.FR.060.PC.001 (Francja — LEADER+). Owa decyzja stanowi, że pomoc z Sekcji Orientacji EFOGR przyznana zgodnie z decyzją Komisji C(2001) 2094 z dnia 7 sierpnia 2001 r. na wydatki dokonane z tytułu programu inicjatywy wspólnotowej Leader+ we Francji jest zmniejszona o 7 437 217,61 EUR.

Tytułem żądania głównego skarżąca uważa, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 9 lit. l) i art. 32 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 1260/1999⁽¹⁾. Komisja bowiem zdaniem skarżącej uznała, że lokalne grupy działania (LGD) były ostatecznymi beneficjentami programu inicjatywy wspólnotowej Leader+. Tymczasem ostatecznymi beneficjentami tego programu nie były LGD, lecz projektodawcy. W konsekwencji Komisja nie musiała, wbrew jej twierdzeniom, wstępnie finansować wydatków dokonanych przez ostatecznych beneficjentów programu Leader+.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań. Nie przyjmując bowiem żadnych wniosków po przeprowadzeniu kontroli w kwietniu 2005 r., a następnie nie zawieszając objętych nią wydatków, Komisja zdaniem skarżącej zachowała się w sposób pozwalający władzom francuskim sądzić, iż nie podważała ich interpretacji dotyczącej LGD i że, w każdym razie, ich system zarządzania dotyczący zgłaszania wydatków nie zawierał poważnych wad uzasadniających zastosowanie korekty finansowej.

Tytułem dalszego żądania ewentualnego skarżąca uważa, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ Komisja powinna zastosować niższą kwotę korekty finansowej. Po pierwsze, Komisja zdaniem skarżącej naruszyła prawo w odniesieniu do kwoty podstawy, którą należy uwzględnić w celu obliczenia korekty finansowej w wysokości 5 %. Po drugie, Komisja naruszyła art. 39 ust. 3 rozporządzenia nr 1260/1999 z uwagi na niezastosowanie korekty finansowej proporcjonalnej do konsekwencji finansowych stwierdzonych uchybień.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2010 r. —
Pharmazeutische Fabrik Evers przeciwko OHIM —
Ozone Laboratories Pharma (HYPOCHOL)**

(Sprawa T-517/10)

(2011/C 13/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pharmazeutische Fabrik Evers GmbH & Co. KG (Pinneberg, Niemcy) (przedstawiciele: R. Kasse i R. Möller, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ozone Laboratories Pharma SA (Bukareszt, Rumunia)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 września 2010 r. w sprawie R 1332/2009-4; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Ozone Laboratories Pharma SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „HYPOCHOL” dla towarów z klasy 5 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5718069

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy nr 1171145 „HITRECHOL” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady 207/2009 spowodowane przyjęciem przez Izbę Odwoławczą błędnego założenia, że w przypadku znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd ze względu na brak podobieństwa pomiędzy oznaczeniami.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 r. — Seikoh Giken przeciwko OHIM — Seiko (SG SEIKOH GIKEN)**(Sprawa T-519/10)**

(2011/C 13/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kabushiki Kaisha Seikoh Giken (Matsudo-shi, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci G. Marín Raigal, P. López Ronda i G. Macias Bonilla)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Seiko Kabushiki Kaisha (Chuo-ku, Japonia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie R 1553/2009-1;
- oddalenie w całości sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów z klasy 25;
- nakazanie pozwanemu dokonania rejestracji zgłoszonego znaku towarowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania; oraz
- obciążenie Seiko Kabushiki Kaisha kosztami niniejszego postępowania, gdyby wystąpiła ona w charakterze interwenienta w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „SG SEIKOH GIKEN” dla towarów z klas 3, 7 i 9 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 908461

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Seiko Kabushiki Kaisha

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy nr 2390953 „SEIKO”, zarejestrowany dla towarów i usług z klas 1–42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca uważa, iż zaskarżona decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej narusza przepisy rozporządzenia Rady (WE) 207/2009 w związku z wprowadzającą w błąd, niewłaściwą interpretacją oraz błędnym zastosowaniem art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz odpowiedniego orzecznictwa.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2010 r. — Comunidad Autónoma de Galicia przeciwko Komisji**(Sprawa T-520/10)**

(2011/C 13/62)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Comunidad Autónoma de Galicia (Santiago de Compostela, Hiszpania) (przedstawiciele: S. Martínez Lage i H. Brokelmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji N 178/2010 z dnia 29 września 2010 r. zezwalającej na rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych dla producentów energii elektrycznej w Hiszpanii oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest już przedmiotem skargi w sprawie T-484/10 Gas Natural FENOSA SDG przeciwko Komisji.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- Naruszenie proceduralnych uprawnień gwarantowanych przez art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁾ ze względu na niewszczęcie przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego, do czego jest zobowiązana, gdy występują poważne wątpliwości dotyczące zgodności badanej pomocy ze wspólnym rynkiem.
- Naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego ⁽²⁾.

- Naruszenie art. 106 ust. 2 TFUE w zakresie, w jakim nie zostały spełnione przesłanki konieczności i proporcjonalności, wymagane przez ten przepis, aby można było zezwolić na sporną pomoc przyznaną przez władze hiszpańskie w celu zrekompensowania dodatkowych kosztów wynikających z tytułu świadczenia usług publicznych.
- Naruszenie art. 34 TFUE, ponieważ sporna pomoc stanowi środek o skutku równoważnym, który nie może być uzasadniony zgodnie z art. 36 TFUE koniecznością zapewnienia dostaw energii elektrycznej.
- Sporna pomoc stanowi nienależną kumulację pomocy przyznanej dla przemysłu węglowego w latach 2008-2010, sprzeczną z postanowieniami art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego⁽³⁾ oraz poważnie zakłóca konkurencję w sektorze energii elektrycznej z pominięciem postanowienia art. 4 lit. d) i e) tego rozporządzenia.
- Naruszenie art. 11 i 191 TFUE oraz art. 3 ust. 3 TUE, gdyż zaskarżona decyzja nie uwzględniła zdaniem skarżącej szkodliwego wpływu, jaki wywoła na środowisko naturalne.

Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie prawa własności, zapewnionego art. 17 Karty praw podstawowych UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 205, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 205, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 r. — Hell Energy przeciwko OHIM — Hansa Mineralbrunnen (HELL)

(Sprawa T-522/10)

(2011/C 13/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hell Energy Magyarországi kft (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat M. Treis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Hansa Mineralbrunnen GmbH (Rellingen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 sierpnia 2010 r. w sprawie R 1517/2009-1;

- dopuszczenie do rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5937107; oraz

- obciążenie Hansa Mineralbrunnen GmbH kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem przed Izłą Odwoławczą i Wydziałem Sprzeciwów.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „HELL” dla towarów z klasy 32 — zgłoszenie nr 5937107

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hansa Mineralbrunnen GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy nr 5135331 „Hella” zarejestrowany dla towarów z klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca uważa, że w zaskarżonej decyzji naruszono art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza i Wydział Sprzeciwów błędnie ustaliły istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2010 — Interkobo przeciwko OHIM — XXXLutz Marken (mybaby)

(Sprawa T-523/10)

(2011/C 13/64)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: Interkobo Sp. z o.o. (Łódź, Polska) (przedstawiciel: R. Skubisz, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: XXXLutz Marken GmbH (Wels, Austria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z 8 września 2010 r. wydanej w sprawie R 88/2009-4 w całości;

— obciążenie strony pozwanej oraz XXXLutz Marken GmbH kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez skarżącego w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: XXXLutz Marken GmbH.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „my baby” dla towarów w klasie 28 — zgłoszenie nr 4894416.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy słowny znak towarowy „MYBABY”, krajowy graficzny znak towarowy „mybaby” i międzynarodowy słowny znak towarowy „MYBABY” dla towarów w klasie 28.

Decyzja Wydziału do spraw Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego dla towarów w klasie 28.

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie decyzji Wydziału do spraw Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu.

Podniesione zarzuty: Naruszenie zasady 20 (1) w związku z zasadą 19 (2)(a)(i) i (ii) oraz zasadą (3) rozporządzenia nr 2868/95⁽¹⁾ oraz naruszenie prawa do żądania ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 1995 L 303, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2010 r. — Azienda Agricola Colsaliz di Faganello Antonio przeciwko OHIM — Weinkellerei Lenz Moser (SERVO SUO)

(Sprawa T-525/10)

(2011/C 13/65)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Azienda Agricola Colsaliz di Faganello Antonio (Refrontolo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Massa i P. Massa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Weinkellerei Lenz Moser AG (Linz, Austria)

Żądania strony skarżącej

— zmiana i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „SERVO SUO” (zgłoszenie nr 5 798 244) dla towarów z klasy 33

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Weinkellerei Lenz Moser Aktiengesellschaft

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „SERVUS” (nr 579 193), graficzne międzynarodowe znaki towarowe z elementem słownym „SERVUS” (nry 580 447A i 844 793) i słowny międzynarodowy znak towarowy „SERVUS” (nr 727 131) dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: niewłaściwe zastosowanie i interpretacja art. 8 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2010 r. — Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-526/10)

(2011/C 13/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Kanada), Nativak Hunters and Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Kanada), Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association (Pangnirtung, Kanada), Jaypootie Moesiesie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Allen Kooneeliusie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq, Kanada), David Kuptana (Ulukhaktok, Kanada), Karliin Aariak (Iqaluit, Kanada), Canadian Seal Marketing Group (Quebec QC, Kanada), Ta Ma Su Seal Products Inc. (Cap-aux-Meules, Kanada), Fur Institute of Canada (Ottawa, Kanada), NuTan Furs Inc. (Catalina, Kanada), GC Rieber Skinn AS (Bergen, Norwegia), Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Grenlandia), Johannes Egede (Nuuk, Grenlandia), Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk, Grenlandia), William E. Scott & Son (Edynburg, Zjednoczone Królestwo), Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine (Cap-aux-Meules, Kanada), Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Limited Şirketi (Stambuł, Turcja), Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society Limited (Fleur de Lys, Kanada) (przedstawiciele: J. Bouckaert i H. Viaene, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 737/2010 na podstawie art. 263 TFUE;
- uznanie rozporządzenia nr 1007/2009 za bezskuteczne na podstawie art. 277 TFUE;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok ⁽²⁾. W sprawie T-18/10 skarżący wnieśli o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1007/2009 przewidującego ograniczenia we wprowadzaniu na rynek Unii Europejskiej produktów z fok.

W uzasadnieniu swych żądań skarżący podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze twierdzą oni, że podstawą prawną rozporządzenia wykonawczego jest rozporządzenie podstawowe, w odniesieniu do którego podnieśli oni zarzut niezgodności z prawem w

oparciu o art. 277 TFUE. Skarżący powtarzają w tym względzie argumenty podniesione w uzasadnieniu żądań, które zgłosili w sprawie T-18/10 ⁽³⁾.

Po drugie skarżący podnoszą posiłkowo, że Komisja naruszyła prawo przyjmując rozporządzenie wykonawcze, gdyż nadużyła uprawnień przyznanych jej w rozporządzeniu podstawowym. Według skarżących Komisja wykorzystwała swe uprawnienia w celu innym niż cel, dla którego realizacji zostały jej one przyznane. Twierdzą także, że prawdziwym celem, do którego dążyła Komisja przyjmując rozporządzenie wykonawcze było całkowite zablokowanie wprowadzania na rynek Unii produktów z fok.

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 216, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 286, s. 36

⁽³⁾ Dz.U. 2010 C 100, s. 41.

Postanowienie Sądu z dnia 11 listopada 2010 r. — Katjes Fassin przeciwko OHIM (Yoghurt-Gums)

(Sprawa T-25/08) ⁽¹⁾

(2011/C 13/67)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba)
z dnia 28 października 2010 r. — Vicente Carbajosa i in.
przeciwko Komisji**

(Sprawa F-77/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkursy otwarte EPSO/AD/116/08 oraz EPSO/AD/117/08 w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych — Wykluczenie kandydatów w oparciu o wyniki uzyskane na testach wstępnych — Decyzja organu powołującego — Niezłożenie zażalenia — Niedopuszczalność skargi)

(2011/C 13/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabel Vicente Carbajosa i in. (Bruksela, Belgia)
(przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Królestwo Hiszpanii
(przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności indywidualnych decyzji EPSO w przedmiocie niedopuszczenia skarżących do egzaminów przeprowadzanych odpowiednio w ramach konkursu EPSO/AD/116/08 i konkursu EPSO/AD/117/08.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżący pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Hiszpanii, które przystąpiło do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 8.11.2008, s. 57.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba)
z dnia 28 października 2010 r. — Cerafogli przeciwko
Europejskiemu Bankowi Centralnemu**

(Sprawa F-84/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBC — Skarga odszkodowawcza mająca na celu naprawienie szkody i krzywdy wynikających bezpośrednio z zarzucanej niezgodności z prawem warunków zatrudnienia i przepisów dotyczących personelu — Brak właściwości Sądu — Niedopuszczalność — Zwolnienie ze świadczenia pracy z tytułu reprezentacji personelu — Brak dostosowania obciążenia pracą — Uchybienie)

(2011/C 13/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Malfrière i N. Urban, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot sprawy

Zasądzenie od EBC wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za zdaniem skarżącej poniesioną przez nią szkodę i doznaną krzywdę z powodu dyskryminacji związanej z jej działalnością związkową.

Sentencja wyroku

- 1) Europejski Bank Centralny zapłaci M.C. Cerafogli kwotę 5 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części oddalona i w części odrzucona.
- 3) Europejski Bank Centralny pokrywa poza własnymi kosztami jedną trzecią kosztów poniesionych przez M.C. Cerafogli.
- 4) M.C. Cerafogli pokrywa dwie trzecie swoich kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008, s. 43.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba)
z dnia 28 października 2010 r. — Cerafogli przeciwko
Europejskiemu Bankowi Centralnemu**

(Sprawa F-96/08) ⁽¹⁾

*(Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie —
Dodatkowa podwyżka wynagrodzenia — Awans ad personam
— Zasięgnięcie opinii komitetu pracowniczego w celu
ustalenia kryteriów przyznawania dodatkowych podwyżek
wynagrodzenia)*

(2011/C 13/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Malfrère i N. Urban, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wagenbaura)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji EBC o nieprzyznaniu skarżącej awansu ad personam oraz zasądzenie od strony pozwanej zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji, którą Europejski Bank Centralny odmówił przyznania M.C. Cerafogli dodatkowej podwyżki wynagrodzenia za 2008 r.
- 2) Europejski Bank Centralny zapłaci M.C. Cerafogli kwotę 3 000 EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części oddalona i w części odrzucona.
- 4) Europejski Bank Centralny zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009, s. 75.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba)
z dnia 28 października 2010 r. — Vicente Carbajosa i in.
przeciwko Komisji**

(Sprawa F-9/09) ⁽¹⁾

*(Służba publiczna — Konkursy otwarte EPSO/AD/116/08
oraz EPSO/AD/117/08 w dziedzinie zwalczania nadużyć
finansowych — Akt niekorzystny — Wykluczenie kandydatów
w oparciu o wyniki uzyskane na testach wstępnych — Brak
właściwości EPSO)*

(2011/C 13/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabel Vicente Carbajosa i in. (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej sporządzenia i publikacji ogłoszenia o konkursach EPSO/AD/116/08 i EPSO/AD/117/08 i decyzji dotyczących oceny testów preselekcyjnych i egzaminów pisemnych oraz oceny egzaminów ustnych.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) o nieumieszczeniu w ramach konkursu EPSO/AD/117/08 nazwiska I. Vicente Carbajosa oraz w ramach konkursu EPSO/AD/116/08 nazwisk N. Lehtinen i M. Menchén na liście osób zaproszonych do przedstawienia pełnej kandydatury.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.4.2009, s. 37.

**Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba)
z dnia 12 października 2010 r. — Wendler przeciwko
Komisji**

(Sprawa F-49/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytura — Wypłata świadczeń emerytalnych — Obowiązek otwarcia konta bankowego w państwie miejsca zamieszkania — Swoboda świadczenia usług — Bezwzględna przeszkoda procesowa — Zasada równości)

(2011/C 13/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eberhard Wendler (Laveno Mombello, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Müller-Trawinski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i B. Eggers, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i K. Zieleśkiewicz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności żądania Komisji, by skarżący wskazał konto bankowe założone w państwie jego miejsca zamieszkania dla celów wypłaty jego świadczeń emerytalnych.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga E. Wendlera zostaje oddalona.

- 2) E. Wendler pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009, s. 27.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 października 2010 r. — AB przeciwko Komisji

(Sprawa F-3/10) (¹)

(Służba publiczna — Personel kontraktowy — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Zażalenie złożone po terminie — Oczywista niedopuszczalność)

(2011/C 13/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AB (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S.A. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieprzedłużeniu zawartej ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Skarżący zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010, s. 69.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2010 r. — Nolin przeciwko Komisji

(Sprawa F-82/10)

(2011/C 13/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michel Nolin (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprostowania do odcinków wynagrodzenia skarżącego za okres od lipca do grudnia 2009 r. oraz

odcinku wynagrodzenia 01/2010 sporządzonego w ramach corocznej indeksacji wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników na podstawie rozporządzenia (UE, Euratom) nr1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzenia skarżącego RG/2009 oraz odcinka wynagrodzenia 01/2010,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. — Giannakouris przeciwko Komisji

(Sprawa F-83/10)

(2011/C 13/75)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Konstantinos Giannakouris (Roodt-sur-Syre, Luksemburg) (przedstawiciel: V. Christianos, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o obniżeniu dodatku edukacyjnego przyznanego skarżącemu, ze względu na fakt otrzymywania przez jego córkę pomocy finansowej przyznanej przez państwo członkowskie w formie zapomogi i pożyczki

Żądania strony skarżącej

- Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji o obniżeniu dodatku edukacyjnego wypłacanego skarżącemu, w wysokości wynikającej z informacji o wynagrodzeniu za miesiąc luty 2010 r. oraz tej informacji o wynagrodzeniu w zakresie, w jakim obniża ona w części wysokość dodatku edukacyjnego; po drugie decyzji Komisji z dnia 26 lutego 2010 r. w sprawie obniżenia dodatku edukacyjnego wypłacanego skarżącemu i potrącenia z wynagrodzenia odpowiadającej mu kwoty 770,85 EUR, przy czym potrącenie to znalazło wyraz w informacji o wynagrodzeniu za miesiąc marzec 2010 r.; po trzecie informacji o wynagrodzeniu za miesiąc marzec 2010 r. obniżającej dodatek edukacyjny wypłacany skarżącemu i obejmującej potrącenie z mocą wsteczną kwoty 770,85 EUR; po czwarte informacji o wynagrodzeniu za miesiące kwiecień do sierpnia 2010 r. w zakresie, w jakim obejmują one obniżenie w części dodatku edukacyjnego; po piąte decyzji Komisji z dnia 9 lipca 2010 r., która wyrażnie oddala zażalenie;
- wypłata na rzecz skarżącego, wraz odsetkami, sum, których nie otrzymał;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. —
Chatzidoukakis przeciwko Komisji****(Sprawa F-84/10)**

(2011/C 13/76)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Efstratios Chatzidoukakis (Schrassig, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o obniżeniu przyznanego skarżącemu dodatku edukacyjnego na tej podstawie, że jego syn otrzymuje pomoc finansową przyznaną przez państwo członkowskie w postaci stypendium i pożyczki.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji o obniżeniu „dodatku edukacyjnego” wypłacanego skarżącemu, wynikającej z informacji o wynagrodzeniu za luty 2010 r., a także stwierdzenie nieważności samej informacji o wynagrodzeniu w części obniżającej „dodatek edukacyjny”; po drugie, decyzji Komisji z dnia 26 lutego o obniżeniu „dodatku edukacyjnego” wypłaconego skarżącemu i potrąceniu kwoty 375 EUR z tego dodatku, które to potrącenie jest ujęte w informacji o wynagrodzeniu za marzec 2010 r.; po trzecie, informacji o wynagrodzeniu za marzec 2010 r., obniżającej „dodatek edukacyjny” i obejmującej potrącenie kwoty 375 EUR z mocą wsteczną; po czwarte, informacji o wynagrodzeniu za miesiąc kwiecień-sierpień 2010 w części obejmującej obniżenie „dodatku edukacyjnego”; po piąte, decyzji Komisji z dnia 9 lipca 2010 r. oddalającej wyraźnie jego zażalenie;
- zwrot skarżącemu potrąconych kwot wraz z odsetkami;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 23 września 2010 r. —
AI przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości****(Sprawa F-85/10)**

(2011/C 13/77)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: AI (przedstawiciel: adwokat M. Erniquin)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze stwierdzenie nieważności narady komisji konkursowej dotyczącej wyników egzaminu z języka francuskiego przeprowadzonego w ramach konkursu wewnętrznego nr CJ 12/09 i w niezbędnym zakresie stwierdzenie nieważności umów i powołań osób, które ten konkurs zdały oraz, po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji o nieodnowieniu umowy ze skarżącym jako członkiem personelu tymczasowego oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności narady komisji konkursowej dotyczącej wyników egzaminu z języka francuskiego przeprowadzonego w ramach konkursu wewnętrznego nr CJ 12/09;
- w niezbędnym zakresie stwierdzenie nieważności powołań 8 kandydatów, którzy ten konkurs zdali;
- podanie do wiadomości kryteriów oceny zastosowanych w ramach przeprowadzonego naboru;
- zasadniczo przekwalifikowanie umowy na czas określony zawartej ze skarżącym w umowę na czas nieokreślony, a w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji o nieodnowieniu umowy zawartej z nim w charakterze członka personelu tymczasowego w styczniu 2009 r. i w związku z tym przywrócenie skarżącego do służby w charakterze członka personelu tymczasowego; ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji o nieodnowieniu umowy zawartej z nim w charakterze członka personelu tymczasowego w styczniu 2009 r. i w związku z tym przywrócenie skarżącego do służby w charakterze członka personelu tymczasowego;
- w konsekwencji przyznanie mu prawa do odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, jakie skarżący otrzymałby gdyby ww. umowa obowiązywała nadal w dniu 1 stycznia 2010 r. i dochodem, który rzeczywiście uzyskał począwszy od tego dnia do dnia efektywnego przywrócenia do służby;
- zapłata zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w szczególności w następstwie stanowiącego nadużycie nieodnowienia umowy o pracę skarżącego, oszacowanego na 100 000 na wypadek nakazania przez sąd przywrócenia skarżącego do służby i na 500 000, jeżeli przywrócenie skarżącego do służby okazała się niemożliwe;
- obciążenie Trybunału kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2010 r. — Adriaens i in. przeciwko Komisji**(Sprawa F-87/10)**

(2011/C 13/78)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Stéphane Adriaens (Evere, Belgia) i inni (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej, powtórzonej w odcinkach wynagrodzenia skarżących, o ograniczeniu indeksacji ich wynagrodzenia, począwszy od lipca 2009 r., do podwyżki o 1,85 % w ramach corocznej indeksacji wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników na podstawie rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim określa ona stopień indeksacji wynagrodzeń na 1,85 % na podstawie rozporządzenia nr 1296/2009, podlegający zastosowaniu począwszy od dnia 1 lipca 2009 r. do wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników oraz współczynników korygujących mających zastosowanie do tychże wynagrodzeń i emerytur;
- przyznanie skarżącym odsetek za zwłokę, obliczanych według stopy odsetek określonej przez Europejski Bank Centralny, od całej kwoty odpowiadającej różnicy pomiędzy wynagrodzeniami wskazanymi w odcinkach wynagrodzenia począwszy od stycznia 2010 r. i tymi dostosowanymi w okresie od lipca do grudnia 2009 r. a wynagrodzeniem, które powinni byli otrzymać, do dnia w którym nastąpi spóźnione dostosowanie tych wynagrodzeń;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2010 r. — AK przeciwko Komisji**(Sprawa F-91/10)**

(2011/C 13/79)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: AK (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek strony skarżącej o odszkodowanie z tytułu szkody poniesionej z powodu niesporządzenia sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej i o wszczęcie dochodzenia administracyjnego w celu ustalenia okoliczności mobbingu oraz żądanie naprawienia poniesionej szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej oddalenia wniosku złożonego przez stronę skarżącą w dniu 24 listopada 2009 r. mającego na celu odszkodowanie za szkodę poniesioną z powodu niesporządzenia sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej za okresy lat 2001–2002, 2004, 2005 i 2008 oraz wszczęcie dochodzenia administracyjnego w celu stwierdzenia okoliczności mobbingu;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej, po pierwsze, kwoty 53 000 EUR za utratę szansy na awans do grupy zaszergowania A5 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2003 r. poza uregulowaniem jej praw do emerytury poprzez uiszczenie odpowiednich składek, po drugie, kwoty 400 EUR miesięcznie (odpowiadającej 70 % różnicy pomiędzy pobieraną przez nią rentą inwalidzką a rentą, którą pobierałaby, gdyby została awansowana w 2003 r.) i, po trzecie, kwoty 35 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy wynikającej z utrzymywania jej nieprawidłowej sytuacji administracyjnej mimo w szczególności wyroków Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. i z dnia 6 października 2009 r. oraz wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 grudnia 2007 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2010 r. — Dricot-Daniele i in. przeciwko Komisji**(Sprawa F-92/10)**

(2011/C 13/80)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Luigia Dricot-Daniele (Overijse, Belgia) i inni (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprostowania do odcinków wynagrodzenia skarżących za okres od lipca do grudnia 2009 r. oraz odcinków wynagrodzenia sporządzonych po 1 stycznia 2010 r. w ramach corocznego dostosowania wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników na podstawie rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzenia skarżących RG 2009, ich odcinków wynagrodzenia za styczeń 2010 i ich późniejszych odcinków wynagrodzenia, w zakresie, w jakim odcinki te stosują stopień indeksacji wynagrodzeń w wysokości 1,85 %, utrzymując w mocy skutki tych odcinków wynagrodzenia do czasu wydania nowych odcinków wynagrodzenia;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Carpenito przeciwko Radzie**(Sprawa F-94/10)**

(2011/C 13/81)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Renzo Carpenito (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i S. Rodrigues)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Żądanie utrzymania w mocy zaskarżonych odcinków wypłaty wynagrodzenia do czasu wydania uregulowania zastępującego, z mocą wsteczną, rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. oraz naprawienia szkody materialnej i krzywdy doznanych przez stronę skarżącą

Żądania strony skarżącej

- Utrzymanie w mocy zaskarżonych odcinków wypłaty wynagrodzenia do czasu wydania uregulowania zastępującego, z mocą wsteczną, rozporządzenie nr 1296/2009;
- zasądzenie od Rady naprawienia szkody materialnej poniesionej przez stronę skarżącą, w formie zapłaty kwoty odpowiadającej utraconemu wynagrodzeniu w wyniku zastosowania oczywiście niezgodnego z prawem rozporządzenia nr 1296/2009, do której doliczyć należy zwrot części specjalnych comiesięcznych potrąceń dokonywanych od stycznia 2010 r. na podstawie art. 66 bis regulaminu i których stawka została błędnie określona w oparciu o to rozporządzenie; wysokość tej kwoty jest szacowana, bez uszczerbku dla interpretacji dokonanej przez Sąd, na 30 000 EUR;
- zasądzenie od Rady naprawienia krzywdy doznanej przez skarżącą w postaci symbolicznej kwoty 1 EUR;

— obciążenie Rady Unii kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Kerstens przeciwko Komisji**(Sprawa F-97/10)**

(2011/C 13/82)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżona: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i S. Rodrigues)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Żądanie utrzymania w mocy zaskarżonych odcinków wypłaty wynagrodzenia do czasu wydania uregulowania zastępującego, z mocą wsteczną, rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. oraz naprawienia szkody materialnej i krzywdy doznanych przez stronę skarżącą

Żądania strony skarżącej

- Utrzymanie w mocy zaskarżonych odcinków wypłaty wynagrodzenia do czasu wydania uregulowania zastępującego, z mocą wsteczną, rozporządzenie nr 1296/2009;
- Zasądzenie od Komisji naprawienia szkody materialnej poniesionej przez skarżącego w drodze zapłaty kwoty w wysokości odpowiadającej utraconemu wynagrodzeniu wynikającemu z zastosowania oczywiście niezgodnego z prawem rozporządzenia nr 1296/2009, do której to kwoty należy dodać zwrot części specjalnego comiesięcznego potrącenia, które miało miejsce od stycznia 2010 r. na podstawie art. 66 bis regulaminu i której wysokość została błędnie obliczona w oparciu o to rozporządzenie; wysokość tej kwoty jest szacowana, bez uszczerbku dla innej interpretacji Sądu, na 40 000 EUR i 50 000 EUR, przed naliczeniem odsetek za zwłokę, o których zapłatę wnosi niniejszym skarżący;
- zasądzenie od Komisji zadośćuczynienia za krzywdę moralną doznaną przez skarżącego w wysokości symbolicznej kwoty 1 EUR;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 7 października 2010 r. —
Cervelli przeciwko Komisji****(Sprawa F-98/10)**

(2011/C 13/83)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Francesca Cervelli (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. R. García-Gallardo Gil-Fournier i M. Arias Díaz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej przyznania skarżącej dodatku zagranicznego

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 5 października 2010 r. —
Ashbrook i in. przeciwko Komisji****(Sprawa F-99/10)**

(2011/C 13/84)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Michael Ashbrook (Luksemburg, Luksemburg) i inni (przedstawiciele: adwokaci B. Cortese, C. Cortese i F. Spitaleri)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej, powtórzonych w odcinkach wynagrodzenia skarżących, o ograniczeniu indeksacji ich wynagrodzenia, poczynwszy od lipca 2009 r., do podwyżki o 1,85 % w ramach corocznej indeksacji wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników na podstawie rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. oraz żądanie odszkodowania

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji wyrażonych na odcinkach wypłaty za miesiąc styczeń 2010 r. i następne oraz na wcześniejszych odcinkach wypłaty za

rok 2009, w zakresie, w jakim stosują one stopień indeksacji 1,85 % w miejsce 3,7 %;

- zasądzenie od Komisji zapłaty różnicy pomiędzy kwotami wynagrodzenia wypłaconymi na podstawie rozporządzenia nr 1296/09 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie a kwotami, które skarżący powinni otrzymać jeśliby indeksacja została prawidłowo obliczona, podwyższonej o odsetki za zwłokę według stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania obowiązującej w odnośnym okresie, powiększonej o trzy i pół punkty i to od dnia, w którym główne kwoty, których domagają się skarżący, były im należne;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 21 października 2010 r. —
de Pretis Cagnodo i Trampuz przeciwko Komisji****(Sprawa F-104/10)**

(2011/C 13/85)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Mario Alberto de Pretis Cagnodo i Serena Trampuz (Triest, Włochy) (przedstawiciel: adwokat C. Falagiani)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie zwrotu w 100 % określonych kosztów medycznych związanych z pobytem w klinice małżonki emerytowanego urzędnika.

Żądania strony skarżącej

- zakończenie lub tymczasowe przerwanie w oparciu o fumus boni juris niniejszej skargi działań wyrządzających poważną szkodę majątkową skarżącym; podjęcie działań w przedmiocie braku jasności co do ustalenia zakwestionowanych kwot; przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego w przedmiocie rozpatrywanych kwot oraz tymczasowe zakazanie dokonywania z urzędu potrącenia kwot z emerytury prof. de Pretisa Cagnodo;
- po ustaleniu i stwierdzeniu, że S. Trampuz nie można zarzucić w odniesieniu do ustalenia wysokości i zapłaty kwot, o zapłatę których zwróciła się klinika, w której ona przebywała; że choroba, która doprowadziła do pobytu w klinice i zabiegi chirurgiczne, którym została poddana S. Trampuz mają „poważny” charakter oraz że pobyt w

klinice był nieunikniony a jego czas trwania prawidłowy z terapeutycznego punktu widzenia stwierdzenie, że skarżący nie mają w ogóle obowiązku zwrotu kosztów świadczeń opłaconych przez biuro rozliczeń Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w Isprze i w efekcie doprowadzenie do wycofania przez Komisję żądania zwrotu kwoty 41 833 EUR lub takiej, która zostanie ustalona oraz do wstrzymania potrącania z urzędu przez Komisję kwot z emerytury prof. de Pretisa Cagnodo:

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2010 r. — Schätzel przeciwko Komisji

(Sprawa F-109/10)

(2011/C 13/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Michael Wolfgang Schätzel (Ransbach-Baumbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Oehmen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie przyznania skarżącemu odprawy.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2010 r. oraz decyzji z dnia 30 lipca 2010 r. o oddaleniu zażalenia nr R/351/10 a także nałożenie na Komisję obowiązku zapłaty na rzecz skarżącego odprawy za okres od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 28 lutego 2010 r., której kwota będzie odpowiadała równowartości jego praw emerytalnych nabytych przez niego w związku z pracą w Komisji;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2010 r. — Couyoufa przeciwko Komisji

(Sprawa F-110/10)

(2011/C 13/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Denise Couyoufa (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej oddalającej wniosek skarżącej o zwolnienie z obowiązkowej rotacji.

Żądania strony skarżącej

— orzeczenie, że decyzja z dnia 31 lipca 2010 r. jest niezgodna z prawem;

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 lutego 2008 r. oddalającej wniosek D. Couyoufy;

— stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej jej zażalenie na tę decyzję;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2010 r. — Trentea przeciwko FRA

(Sprawa F-112/10)

(2011/C 13/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cornelia Trentea (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o nieuwzględnieniu kandydatury skarżącej na stanowisko asystentki administracyjnej w dziedzinie zamówień publicznych i finansów oraz decyzji o powołaniu na to stanowisko innego kandydata. Po drugie, przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 5 czerwca 2010 r. o nieuwzględnieniu kandydatury skarżącej na stanowisko, o którym mowa w ogłoszeniu nr TAADMIN-AST4-2009 oraz decyzji o powołaniu na to stanowisko innego kandydata;

- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 lipca 2010 r. o oddaleniu zażalenia skarżącej oraz decyzji z dnia 27 września 2010 r. o oddaleniu wniosku skarżącej o ponowne rozpoznanie sprawy i uzupełnienie zażalenia;
- nałożenie na stronę pozwaną obowiązku wyrównywania aż do osiągnięcia przez skarżącą wieku emerytalnego szkody poniesionej przez nią, która odpowiada różnicy między jej aktualnym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem urzędnika zaszeregowanego do grupy AST4, włącznie z wszystkimi dodatkami i zasiłkami oraz prawami emerytalnymi;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za krzywdę oszacowaną ex aequo et bono na 10 000 EUR;

- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 listopada 2010 r. — Vereecken przeciwko Komisji

(Sprawa F-17/06) ⁽¹⁾

(2011/C 13/89)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 22.4.2006, s. 39.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL